*Mokomoji medžiaga (vaizdo įrašas) „Äussere Haut“ (I-oji dalis)*

Išorinė oda (epidermis)

Taigi, ponios ir ponai,

leiskite Jus šiltai pasveikinti prisijungus prie mūsų internetinio studijų ratelio „Med. dr. Ryke Geerdo Hamerio *Germanische Heilkunde*“. Šiandien mūsų tema yra – epidermis (išorinė oda).

Deja, dr. Hameris liepos 2 d. mirė, bet jis mums paliko šį tą labai svarbaus – Germanische Heilkunde. Ji mums paaiškina, kaip veikia mūsų kūnas, o juk jame praleidžiame visą gyvenimą. Kas gi nenorėtų būti sveikas arba pasveikti? Kas nenorėtų turėti sveiko vaiko? Juk sveikata yra aukščiausias gėris. Todėl Hameriui dėkos ištisos kartos; mano nuomone, nėra svarbesnio žinojimo už tą, kaip funkcionuoja mano kūnas. Dėl to dr. Hameris tikrai užims savo vietą tarp nemirtingųjų.

Kaip ir įprasta, pradėsiu nuo trumpo įvado. Mano tikslinė grupė nėra pacientai; nesu terapeutas, mums neleidžiama praktikuoti: sistema, kurioje gyvename, mums tai draudžia. Mano tikslinė grupė taip pat nėra ir terapeutai. Dr. Hameriui nebuvo leista užsiimti terapija, tai kodėl tai turėtų būti leidžiama kam nors kitam.

Mano tikslinė grupė yra interesantai, tie, kam įdomu. Neklausiu Jūsų, ar esate pacientai ar terapeutai, visiems pasakoju tą patį apie tai, kaip veikia mūsų kūnas.

Germaniškoji mums suteikia didelį privalumą: čia visiškai nereikia niekuo tikėti. Kaupiant patirtį, viskas sukasi apie 5 gamtos dėsnius. Ir taip, kaip žemdirbys kaupia patirtį apie gamtą, taip galima išmokti ir *Germanische Heilkunde*, ir su laiku imti ne tikėti, o žinoti, kad tai tiesa. Ir jeigu galiu teisingai interpretuoti organo simptomą; jei žinau, kodėl, kaip, ką reikia daryti ir kiek tai truks, tai mane apleidžia pats blogiausias dalykas – baimė. Mus nužudo būtent baimė; ir aukštųjų mokyklų medikų verslo įrankis yra baimė. Jie nupiešia mūsų prognozę blogiausiomis spalvomis, kai iš tiesų dauguma

pacientų ateina jau sveikimo fazėje.

O jau visai kitas psichologinis momentas, jeigu žinau: „Gerai, tai yra sveikimo fazės simptomas; gerai, ok, mano konfliktas buvo aktyvus tiek laiko. Dabar tiek ir tiek laiko kęsiu sveikimo fazės simptomus; na, gerai.“ Jau šiandien žinau, kiek tai tęsis ir jau savaime man mažiau baisu.

Šiandien mūsų tema yra epidermis (išorinė oda); jis priklauso raudonajai grupei – plokščiajam epiteliui. Bet, kaip ir sakiau, trumpai pakartosime pagrindus, kuriuos būtina tvirtai įsisavinti. Jeigu suprantu pagrindus, tuomet suprantu ir diagnostinę lentelę, suprantu ir specialiąsias programas, suprantu ir psichozes.

Bet čia yra problema. Visų sunkiausia yra surasti pirminę priežastį, tą biologinį konflikto šoką; tik tada žinau, ką reikia daryti. Ir negalima psichologizuoti, turime išmokti galvoti biologiškai. *Biologiniams konfliktams reikia biologinio sprendimo*. Ir tai nėra paprasta. Išsiaiškinti užtrunka. Ir čia esmė ne simptomas, esmė yra pirminė priežastis, ir gamta veikia kiek kitaip, nei mus norėtų įtikinti įprastinė psichologija. Dr. Hameris paneigia ne tik Pasterą su jo mikrobais, mikrobai nėra mūsų priešai. Jis paneigė ir Virchow, kuris sakė, kad niekur niekada nerado sielos. Hamerio židinys smegenyse: žvilgsnis į smegenų KT yra žvilgsnis į žmogaus sielos gelmes. Tiksliai matome, kur yra visa esmė. Tai galioja ir gyvūnams. Dabar pirminę priežastį galime nufotografuoti, ji išdegina save smegenyse, tai galima nufotografuoti paprasta smegenų KT, kainuoja 200 eurų. Hameris taip pat paneigė ir Freudą, ir daug kam tai nelabai patinka. Hameris mums paaiškina ne tik tai, kaip veikia mūsų kūnas, bet ir kodėl mes taip ar kitaip mąstome, elgiamės ir jaučiame. Kodėl esame depresyvūs, kodėl kai kurie yra cholerikai ir taip toliau.

O apie ką kalba Germaniškoji? Germaniškosios menas taip pat yra ir tai, kaip šį žinojimą perteikti. Savo pažįstamam paaiškinti trumpais žodžiais. Neikite į konfliktą. Nes žmonės dažnai užsigauna. Tiesiog visiškai nekenksmingai pasakykite: „Ji kalba apie pirmines priežastis. O žinodama pirmines

priežastis – ir apie pirminės priežasties terapiją.“ Kūnas gali pasveikti tik pats. Pačiais rečiausiais atvejais mums reikalinga būtinoji medicinos pagalba.

Vėžio, alergijos, lėtinių ligų, psichozių pirminė priežastis yra monokauzalinė, tik viena – biologinio konflikto šokas. Jis visada atitinka tris kriterijus. 1) Jis yra labai ūmus ir dramatiškas, man į jį nenusispjauti, mane jis paliečia tiesiogiai. 2) Jis izoliuoja; šią sekundę negalėjau niekuo pasiremti. Ir 3) buvau pagautas „ant ne tos kojos“; buvau visiškai nepasiruošęs, jis trenkė man kaip žaibas iš giedro dangaus. Ir tai yra priežastis tų ligų, kurios kyla savaime. Visai nesvarbu, kaip jos vadinamos. Germaniškoji negalioja apsinuodijimui, susižalojimui ir ekstremaliam neprievalgiui. Šiuo atveju taip pat reikalinga aukštųjų mokyklų medicinos būtinoji pagalba. Šiandien iš aukštųjų mokyklų medicinos mums reikia tik būtinųjų, kritinių atvejų medicinos. Bet visa kita galima paleisti vėjais.

Pažiūrėkite žmogui, kurį ištiko šokas, į veidą: jam plačiai prasiveria akys, burna, ausys. Ir tai yra ta pirminė priežastis, kurią turite rasti, tą momentą savo gyvenime. Ir, reikia pasakyti, tai jau yra tikras menas – terapeutui reikia užduoti tinkamus klausimus, kad nuvestų pacientą link jo konflikto. Kai pacientas suranda savo konfliktą, tai jis žino, ką tuo metu vilkėjo, kurioje pusėje buvo saulė, koks buvo kvapas, koks skonis, kokia buvo padėtis. Taigi, šoko momentą mūsų smegenys padaro „čik“ kaip fotoaparatas, šį momentą pagauna visą – kaip momentinėje nuotraukoje. Taip pat mes jį (konfliktą) slopiname, kad galėtume su juo gyventi. Bet tai ir yra tas menas – išsiaiškinti, koks konfliktas. Tai terapeuto menas, bet terapeutų mes neturime. Turime to išmokti patys, suprasti patys, žinoti, kuria linkme turime ieškoti. Ir kai jį randate, žinote tiek daug detalių – ir tai nurodo: „Tai ir yra tas konfliktas“. Ir taip pat pagal simptomą žinome, kuria linkme turime ieškoti.

Jeigu tą momentą patiriu maisto/išmatų gabalo konfliktą, tai man Hamerio židinys yra smegenų kamiene ir mano reakcija pasireiškia liaukiniame audinyje: virškinamajame trakte, kasoje,

kepenyse. Jeigu pažeistas mano integralumas, jeigu buvau užpultas, supurvintas arba subjaurotas, mano Hamerio židinys yra smegenėlėse ir reakcija pasireiškia į liaukinį panašiame, arba adenoidiniame, audinyje – dermoje arba pilvaplėvėje. Jeigu išgąsčio sekundė man buvo asocijuota su prarasta saviverte, tada mano Hamerio židinys yra baltojoje medžiagoje ir reakcija pasireiškia kaule, sausgyslėje, raumenyje, kremzlėje, riebaliniame audinyje. Jeigu patiriu atsiskyrimo konfliktą, apie kurį kalbame šiandien, arba teritorijos konfliktą, tada mano Hamerio židinys yra smegenų žievėje ir reakcija pasireiškia plokščiajame epitelyje. Taigi, pagal organo simptomą žinau, iš kur jis atsirado ir kuria linkme turiu ieškoti konflikto.
Ir šis asocijavimas: asocijuoja gamta. Turime daug posakių, kurie pataiko tiesiai į vinies galvutę. Dažnai reikia tik paklausyti paciento, kokius žodžius jis vartoja. Ir su jo žodžiais einate prie diagnostinės lentelės. Nieko neinterpretuokite. Tai išgyveno pacientas, ir tai yra tiesa. Ar jis taip reagavo pagrįstai ar nepagrįstai, tai jo reikalas. Kiekvienas turi savo nuosavą realybę. Tai, kas jam tapo konfliktu, neprivalo būti konfliktu Jums, ir atvirkščiai. Skaitosi tai ir vien tik tai, ką sako pacientas. Nieko neinterpretuoti, nieko neperinterpretuoti. Tiesiog paimti faktus. Ir niekas geriau nepažįsta Jūsų organo lygmens, Jūsų psichikos geriau, nei Jūs pats. Niekas iš mūsų nemoka perskaityti smegenų KT. Taigi, aš to nemoku ir turbūt ir Jūs taip pat nemokate. Bet individas reiškia „nedalomą“. Taigi organo lygmuo ir psichika yra neatskiriami ir jie visada yra sinchronijoje, nėra jokio spuogo be atitinkamo supurvinimo konflikto.
Čia turime tą didelį privalumą, kad mums nereikia tikėti, mums reikia kaupti patirtį. Ir šis asocijavimas, kaip sakiau, gamta asocijuoja – tai yra biologinė kalba ir tiesiog turime ją išmokti. Kaip anglų arba kinų. Tačiau ši kalba mums nėra svetima. Ši biologinė kalba galioja žmogui ir gyvūnui. Šį maisto gabalo konfliktą arba prarastą savivertę patiria ir gyvūnas. Jeigu sumušate šunį, tai jam gali pasireikšti reakcija kaule, visai taip, kaip ir mažam vaikui, kurį sumušate. Tuo nieko apie Jus nenorėjau pasakyti, tai buvo tik pavyzdys. Ir tada vaikas

reaguoja kaulu: aktyviojoje fazėje anemija, o sveikimo metu – leukemija. Ir ši kalba yra tarpgyvūninė. Ir turime išmokti ją suprasti. Ši kalba yra bendra mums kartu su visais šios planetos tvariniais – tiesiog todėl, kad visi mes vienas su kitu esame susieti: štai ta paprasta priežastis.

Daug kam didelių problemų kelia idėja, kad esame susieti su beždžionėmis. Turiu pasakyti, kad yra dar daug blogiau. Mes susieti su mikrobais, mes susieti su vabzdžiais, mes susieti su augalais. Ir beveik tikra, kad gyvybė prasidėjo nuo vienaląsčio pirmykštėje jūroje. Ir iš šio vienaląsčio tada išsivystė visos giminės ir rūšys. Ir tai reiškia, kad visa tai yra mūsų broliai, tai reiškia, kad mes visi kaip nors susieti. Ir dėl to kyla visai kitoks nuolankumas tvarinijos atžvilgiu. Mes, *Germanische Heilkunde* atstovai, garbiname tvariniją. Nedirbame sau jokio kūrėjo atvaizdo; tai, kas gyva, yra šventa. Hameris 5 gamtos dėsnius surado tame, kas gyva. Ne negyvoje materijoje, bet gyvoje materijoje.

Mūsų protėvis kadaise buvo žiedo formos, į kirminą panašus padaras, jis turėjo pirmykštę burną, kuria priimdavo maistą ir per tą pačią angą vėl turėjo išspringti išmatų gabalą. Jūriniai anemonai ir šiandien taip atrodo; jis gyveno pirmykštėje jūroje, šiam gyvūnėliui tada nebuvo būdingas joks socialinis elgesys. Čia dar nebuvo skiriamas ryšys su partneriu nuo ryšio su motina/vaiku, o jo gyvenimo turinys buvo ėsti ir daugintis. Ir atitinkamai jo konfliktai buvo maisto gabalo konfliktai. Negaunu kąsnio, negaliu jo nuryti, jis guli mano skrandyje arba negaliu jo pašalinti. Arba buvau per lėtas, kad gaučiau arba pašalinčiau maisto arba išmatų gabalą. Ir dabar liaukiniame audinyje, t. y. virškinamajame trakte arba skydliaukėje, arba kepenyse, aktyviojoje fazėje dauginasi ląstelės ir taip sustiprėja jo funkcija. O jei tas gabalas yra suvirškinamas, tada ląstelės paliauja dalytis ir tik dabar pereiname į sveikimo fazę. Konfliktas sekina mūsų jėgų rezervus, mūsų rankos šaltos; pagalvokite apie pacientą, kuris patiria šoką. Mus kamuoja miego sutrikimai. Ir kiek laiko mano konfliktas buvo aktyvus, tiek laiko truks ir mano sveikimo fazė. Taigi, esame geltonojoje grupėje, kur yra

žarnyno vėžys, kepenų vėžys, kasos vėžys. Ir gamta mums užprogramavo terapiją. Problema yra ne simptomas; problema yra šis maisto gabalo konfliktas. O kas gyvūnui yra realus maisto gabalas, mums yra gabalas perkeltine prasme. Pyktis su kaimynu, kurio negaliu suvirškinti. Ir tada tiesiog kryptimi žemyn pradeda augti kalafioro formos žarnyno vėžys, kuris gamina litrus virškinimo sulčių, kad galėtų išardyti šį įstrigusį kąsnį. Taigi, mes Germaniškojoje Heilkunde, dažnai visai nepuolame prie paciento. Stengiamės pašalinti pirminę priežastį – problemą su kaimynu. Kai ji pasišalina, pacientui nukrenta nuo dūšios akmuo, jis atgauna apetitą, jo rankos vėl tampa šiltos. Kai matote pacientą, Jums tereikia šiek tiek empatijos, kad galėtumėte atsidurti jo vietoje. Galima matyti, kaip jam palengvėja. Dabar mūsų smegenys įjungia mikrobus, šiuo atveju grybelius, grybelines bakterijas. Jie tuberkulioziškai išardo šį auglį, kuris nebereikalingas.

Paprastai išmatose būna kraujo, žarnyno gleivinės fragmentų, auglio gabalėlių, taip pat kartu būna ir kolikos (diegliai), t. y. patiriu sveikimo fazės simptomus. Ir, žinoma, yra didžiulis skirtumas, ar man problemai išspręsti reikėjo dienos, ar savaitės, ar trijų mėnesių. Atitinkamai, sveikimo fazės simptomai trunka vieną dieną, trunka vieną savaitę arba trunka tris mėnesius. Rečiausiais atvejais prireiktų skubios kritinės medicinos pagalbos. Bet tada man jau tikrai reikia santechniko. Tada man reikia nebe žirniukų, ne pakeisti mitybą ar dvasinio gydytojo; tada man reikia skubios būtinosios medicinos pagalbos.

O paskui šis gyvūnėlis užkariavo sausumą ir jam prireikė naujų organų, kad apsisaugotų nuo aštrių akmenų – vidinių odos sluoksnių: pilvaplėvės, krūtinplėvės, dermos. Čia turime reikalą su puolimo, subjaurojimo konfliktais. Šių specialiųjų programų aktyviojoje fazėje ląstelės dauginasi: gaminama storesnė siena, kad mane apsaugotų. Dermos atveju ji yra vadinama melanoma, odos vėžiu. Visi šoka prie simptomo ir išpjauna jį giliai kartu su sveiku audiniu. Iš tiesų reikia pašalinti supurvinimo konfliktą: kad žmogų darbe įžeidė bosas ir kad jis į bosą reaguoja alergiškai odos vėžiu, o jei problemą su bosu

pašalinu, tai ląstelės nustoja daugintis ir sveikimo fazėje ši melanoma visada panaikinama tuberkuliozės ir kazeozės, nekrozės ir puvimo procesų metu. Taip, kraujuoja, dvokia; o pasibaigus sveikimui simptomo nebelieka ir pacientas yra iš tiesų sveikas. Aukštųjų mokyklų medicinoje išpjaunamas simptomas ir džiaugiamasi, kad jo nebėra. Tačiau dėl to juk sveikimo fazė neprasideda.

Čia buvo užprogramuotas ir pirmasis socialinis elgesys – pieno liaukos ir rūpesčio konflikto krūties vėžys. Čia atsiranda skirtumas tarp ryšio su biologiniu partneriu ir ryšio su motina/vaiku. Ir jei mane užklumpa rūpestis dėl vaiko, dėl partnerio, tada man pirmą kartą paleidžiama programa gaminti daugiau pieno, kad suteikčiau partneriui arba vaikui daugiau šansų išgyventi. Jeigu jis pasveiksta, man nuo dūšios nukrenta akmuo, ir krūties mazgas yra tuberkulioziškai išardomas, o pasibaigus sveikimui jo nebelieka. Aukštųjų mokyklų medicina pirmine priežastimi nesidomi, ji mato tik mazgą krūtyje, kuriame aktyviojoje fazėje dauginasi ląstelės. Aukštųjų mokyklų medicinoje nėra ir skirtumo tarp aktyvaus konflikto ir pašalinto konflikto. Ji mato tik besidauginančias ląsteles ir jai tai yra bloga, piktybiška. O tai jau yra religija. Gamtoje nėra nieko gerybinio ir nieko piktybinio. Tai yra dirbtinė religija. Tai yra Senojo Testamento mąstysena – gėris ir blogis. O tai, kas yra gera, kas – bloga, sprendžiu aš. Bet tai tik prekybinis triukas. Gamtoje to visiškai nėra. Gamtoje viskas yra sutvarkyta prasmingai; mes, žmonės, esame šios gamtos dalis ir tai, kaip ir viskas gamtoje, yra nei gera, nei bloga; mes, kaip ir viskas gamtoje, esame sukurti prasmingai, tik to dar nesame supratę.

Mes padedame mamai, kad vaikas būtų sveikas, o visa kita padaro gamta. Aukštųjų mokyklų medicinoje jai nupjaunama krūtis ir ji išsiunčiama namo kaip pasveikusi. Su savo automobiliu ji niekada nebūtų leidusi taip pasielgti: įsivaizduokime, ji atvažiuoja į autoservisą su nuleista padanga, jai nupjauna ratą, atiduoda mašiną su trimis ratais ir sako, kad ji sutaisyta, pasveiko. Jų ji paklaustų, ar jiems visi namie. Visai to paties turime paklausti ir onkologų.

Toliau gyvūnui prireikė judėjimo aparato – kaulų, sausgyslių,

kremzlių, ir vėlgi papildomų smegenų, baltosios medžiagos: dabar esame jungiamojo audinio srityje ir tai yra savivertės vieta. Į sunkų savivertės praradimą reaguoja kaulas, į lengvesnį – kremzlė, limfmazgiai, o į lengviausią – riebalinis audinys. Ir, dėmesio, dabar jau esame naujosiose/didžiosiose smegenyse. Šių programų aktyviojoje fazėje ląstelės ne dauginasi, o jų sumažėja, atsiranda ertmės. Jungiamojo audinio ertmės yra vadinamos nekrozėmis. Jeigu gamtoje negaliu pašalinti savo prarastos savivertės konflikto, tai galiausiai kaulas ištirpsta ir nutrūksta sausgyslė, tampu grobiu ir mane suėda. Taigi, čia gamta padeda ne iš karto. Pirmiausia turiu pašalinti prarastos savivertės konfliktą, tada sveikimo metu mikrobai (šiam audiniui priklausantys mikrobai yra bakterijos) vėl užpildo šias ertmes vykstant tinimui, tai skauda, o pasibaigus sveikimui tinimas atlėgsta, tačiau kaulas pasilieka tvirtesnis, sausgyslė pasilieka tvirtesnė – visam gyvenimui. Čia yra taip, kaip ir kaulo lūžio atveju: pasibaigus sveikimui lūžio vietoje kaulas yra drūtesnis ir tankesnis nei prieš tai, kad kitą kartą tai taip lengvai nebegalėtų nutikti. Ir, dėmesio, aktyviojoje fazėje vykstant ląstelių netekimui turime anemiją, o sveikimo fazėje – leukemiją. Taigi leukemija yra priežastis džiaugtis – sugebėjau pašalinti prarastos savivertės konfliktą. Jį pašalinti privalau, nes kitaip ištirps kaulas arba mirsiu nuo anemijos, ir verčiau jį pašalinti dabar, negu rytoj. Nes rytoj jau bus susikaupusi didesnė konflikto masė. Taigi jau žvelgiate Germanische Heilkunde akimis: leukemijos diagnozė daug kam yra mirties nuosprendis, o mes sakome, kad dėl jo reikia džiaugtis – kad sugebėjau pašalinti konfliktą. Ir jeigu žinau, kiek laiko mano konfliktas buvo aktyvus, tai tiek pat laiko ir sveiksiu, būsiu silpnas ir nuvargęs, tai yra normalu, tai yra proceso dalis. O pasibaigus sveikimui kraujo rodikliai vėl būna atsinaujinę. Kaip ir sakiau, pačiais rečiausiais atvejais mums prireiktų skubios būtinosios medicinos pagalbos. Iš 100 skubios pagalbos prireikia 20%. Likusiems viskas pavyksta ir taip. Bet aukštųjų mokyklų medicina nužudo visą 100.

O mūsų sudėtingiausiosios smegenys yra pati jauniausioji mūsų smegenų dalis, smegenų žievė, ir čia kalba sukasi apie

socialinius tarpusavio santykius – apie atsiskyrimą, epidermį: neurodermitą (dar vad. atopiniu dermatitu), žvynelinę, kas ir yra mūsų šiandienos tema. Bet smegenų žievei priklauso ir pieno latakai, esantys viduje, jų sveikimas yra mastitas; antkaulis (reumatas) – jis reaguoja į brutalų atsiskyrimą. Taip pat jai priklauso teritorijos konfliktų zona, t. y. širdies vainikinės kraujagyslės, širdies infarktas, plaučių embolija, bronchai. Šių programų aktyviojoje fazėje ląstelių netenkama; ir tai, kokią biologinę prasmę tai turi epidermio atveju, aš dar tiksliai paaiškinsiu; bet bronchų, tuščiavidurių organų – pavyzdžiui, širdies vainikinių kraujagyslių, šlapimo takų atveju šis ląstelių sumažėjimas įgalina aktyviojoje fazėje sustiprinti funkciją – daugiau oro plaučiams, daugiau kraujo širdies raumenyje, su daugiau šlapimo galėti geriau pažymėti teritoriją, idant būtų pašalinta konflikto pirminė priežastis. Taigi ši specialioji programa, kurią anksčiau vadinome liga, man padeda pasiekti sprendimą. Turiu aktyviąją fazę su jos atitinkamais simptomais, bet jie nebūtinai yra pastebimi; ir tada turiu sveikimo fazę su atitinkamais simptomais – sveikimo fazės simptomai paprastai yra labai pastebimi. Ir taip pat esama programų, kurios sukelia funkcijos praradimą. Šiuo atveju aktyviojoje fazėje ląstelių nei padaugėja, nei sumažėja, bet įvyksta organo funkcijos praradimas. Būtent funkcijos praradimas čia ir yra biologiškai prasmingas. Pavyzdžiui, diabetas, kai negaminame insulino, dėl ko pakyla cukraus lygis, kad galėtume pašalinti pirminę priežastį. O pirminė priežastis yra šiaušimosi, priešinimosi konfliktas – „aš priešinuosi kam nors, šiaušiuosi prieš ką nors“. Dabar turiu daugiau cukraus, daugiau energijos, kad galėčiau veiksmingai priešintis. O sveikstant cukraus kiekis kraujyje atsikuria, arba normalizuojasi.

Jeigu tai traktuojame evoliucinės istorijos požiūriu, tai matome: su gemaliniu lapeliu surištiems organams priklauso su tuo gemaliniu lapeliu surišti konfliktai, su tuo gemaliniu lapeliu surištos smegenų relės, su tuo gemaliniu lapeliu surišti mikrobai, prasmė, krizės. Ir pagal gemalinius lapelius yra keturi audinių tipai: liaukinis audinys, adenoidinis (į liaukinį panašus) audinys, jungiamasis audinys, plokščiasis epitelis. Ir pagal

organo simptomą žinau, ko turiu ieškoti, kada to turiu ieškoti – t. y. tada, kai prasidėjo simptomai. Turiu tik atskirti, ar tai aktyvaus konflikto simptomas ar sveikimo fazės simptomas. Galiu paiešką netgi dar labiau susiaurinti iki to, ar tai konfliktas su partneriu ar su motina/vaiku, ir pagal dominuojančią ranką (kairiarankiškumą arba dešiniarankiškumą). Jeigu žinau organo simptomą, jau žinau labai labai daug. Per psichikos lygmenį turiu išaiškinti, koks tai konfliktas. Kompiuterinė tomografija man neparodys, koks tai konfliktas tiksliai: joje neparašyta „Atsiskyrimo konfliktas įvyko su mama 2015 05 01". Tai reikia išsiaiškinti psichikos lygmeniu. Ir, kaip jau sakiau, niekas nepažįsta žmogaus psichikos ir jo organo lygmens geriau, negu jis pats.

Pirmasis dėsnis (Hameris atrado iš viso 5 gamtos dėsnius). Pirmasis dėsnis aprašo pirminę priežastį ir sako: „Kiekviena specialioji programa prasideda konflikto šoku – labai ūmiu, izoliaciniu, užklupusiu visai nepasiruošus. Tai, kokį turinį asocijuoju su konfliktu (asocijuotasis konflikto turinys), nustato Hamerio židinio lokalizaciją smegenyse ir kartu organo ligą. Ir šios kreivės eiga vyksta sinchoniškai visais trimis lygmenimis: psichikoje, smegenyse, organe. Konflikto aktyviojoje fazėje Hamerio židinys yra šaudymo taikinio formos, sveikimo fazėje – edemuotas. Taigi smegenų kompiuterinėje tomografijoje iškart matyti, ar pirminė priežastis dar yra ar jau yra pašalinta. O pasibaigus sveikimui šioje smegenų relėje lieka randas. Ir visada tai vyksta sinchroniškai. Galvojame apie tris lygmenis tik darbiniu tikslu, bet nėra jokios organo ligos be koreliato psichikoje; nėra ir jokios psichozės be nuorodos į organą. Ir be smegenų negali augti joks vėžys. Atliekant bandymus su gyvūnais jiems visada sukeliamas konfliktas; be smegenų negali augti joks plaučių vėžys, joks krūties vėžys, joks apskritai. Tai įrodo, kad vėžys yra valdomas smegenų. Konflikto šokas paleidžia mūsų vegetacinę, arba autonominę, nevalingai veikiančią, nervų sistemą, o tai, kas valingai kontroliuojama, į Germaniškąją neįeina, joje kalbama tik apie autonominę nervų sistemą. Taigi apie tai, ko valingai kontroliuoti negalima. Šaltos kaip ledas rankos, karštos tarsi verdančios rankos, širdies

plakimas – viso to mes nekontroliuojame. Ir būtent tai čia veikia. Konflikto šoko momentą mūsų autonominė/vegetacinė sistema iškart įjungia stresą: šaltos rankos, menkas apetitas, miego sutrikimai, savo konfliktus sapnuojame, kiekviena mūsų skaidula yra nukreipta išspręsti/pašalinti konfliktą ir nerandame ramybės tol, kol problema nėra panaikinta. O paskui imame sveikti.

Ir priklausomai nuo to, su kuo tai [nevalingai] asocijuoju: pvz., jeigu man įvyksta maisto gabalo konfliktas, tai mano Hamerio židinys yra smegenų kamiene ir mano reakcija – liaukinio audinio ląstelių dauginimasis. Jeigu man įvyksta subjaurojimo arba rūpesčio konfliktas, tai mano Hamerio židinys yra smegenėlėse ir reaguoju liaukiniam artimu (adenoidiniu) audiniu. Jei man įvyksta savivertės praradimas, tai Hamerio židinys yra baltojoje medžiagoje ir mano reakcija yra ląstelių netekimas jungiamajame audinyje. Jeigu man įvyksta atsiskyrimo arba teritorijos konfliktas, tai Hamerio židinys yra smegenų žievėje, o mano reakcija yra plokščiojo epitelio ląstelių netekimas arba funkcijos praradimas. Ir visada tai trunka tol, kol problema nėra pašalinta. O jeigu tik išpjaunu simptomą, tai 1) jis kažkada vėl sugrįžta ir 2) pacientas nepasveiksta, jis nepereina į sveikimo fazę, jo nuolatinis stresas išlieka, jis sulysta ir išsenka. O būtent to aukštųjų mokyklų medicina ir siekia. Jiems nerūpi, kad mums būtų gerai, jiems rūpi, kad jiems būtų gerai. Gydytoją žudo paciento sveikata arba mirtis. Taigi jie laiko mus tarpinėje būsenoje, chroniškai sergančius. Jie nori vėžį paversti chroniška liga. Taigi įsigyti nuolatinį mokėtoją, taip sakant, dėkingą klientą.
Bet iš trečiojo dėsnio matote, kad vėžys nėra joks išsigimimas, bet vyksta pagal gamtos dėsnius, sistemiškai, logiškai. Tai visiškai taip pat vyksta Jums ir man, taip pat vyksta ir šuniui. Dažniausiai [biologinė] prasmė pasirodo iš karto aktyviojoje fazėje. Žarnyno vėžys man padeda suvirškinti maisto gabalą, krūties vėžys man padeda tuo, kad pasveiksta vaikas, funkcijos praradimas man padeda pašalinti pirminę priežastį. Ypač jungiamojo audinio atveju, pirmiausia turiu pašalinti pirminę priežastį, o tada išgyventi skausmingą gyjimą, sveikimą. O

prasmė čia pasirodo tik pačioje pabaigoje, bet ji išlieka visam gyvenimui – kaulas išlieka stipresnis, kad tai antrąkart nebegalėtų taip lengvai nutikti. Todėl jungiamasis audinys dar vadinamas prabangos grupe.

Antrasis dėsnis sako: vos tik konfliktas pašalinamas, įsijungia antroji fazė. Jeigu konflikto pašalinti negalima, procesas pasilieka vienos fazės. Pacientas ir toliau patiria nuolatinį stresą, jis nemiega ir gali numirti nuo išsekimo, kacheksijos. Bet išsprendęs konfliktą imu sveikti, dabar mano rankos pasidaro šiltos, atsiranda apetitas, man palengvėja ir vėl galiu miegoti, sugrįžta prarastas svoris ir sveikimo metu mūsų smegenys įjungia mikrobus ir dabar vykstant tinimui yra tuberkulioziškai išardomas auglys arba vėl užpildomos ertmės. Ir dabar tinsta vis labiau ir labiau, tinimas vis auga ir auga, ir skauda vis labiau ir labiau. Kad sustotų mūsų vis gilesnis nusileidimas į vagotoniją, gamta sukūrė [epileptinę] krizę. Visos krizės yra smegenų simptomas. Geltonosios grupės krizės (smegenų kamienas) ir geltonai-oranžinės grupės krizės (smegenėlės) – visos jos praeina nepastebimai. Tuo metu žmogui būna šalta, tai bendra visoms krizėms. Dauguma krizių įvyksta paryčiui, sveikimo fazėje apie 4 valandą. Impozantiškosios krizės priklauso smegenų žievei. Jos pasireiškia absansu: plokščiojo epitelio, taigi ir odos, atveju būna absansas. Epilepsija, migrena – šios krizės yra ryškios. Pačią krizę išgyvena visi, kritinis taškas yra po krizės. Ar krizė buvo pakankamai stipri, kad apgręžtų procesą į kitą pusę? Ar per silpna, ar konflikto masė buvo per didelė? Jeigu taip, tada šiuo metu žmogus miršta. Anksčiau daktarai šioje vietoje sakydavo, kad blogiausioji dalis jau praėjo; taigi krizė buvo ta blogiausioji dalis, jos užduotis yra sustabdyti leidimąsi į vagotoniją ir ji suteikia pagreitį judėti sveikatos kryptimi. Tokia yra krizės užduotis.

Bet ji turi ir kitą – atrankos – užduotį. Mirštama taip pat po krizės; dauguma žmonių miršta – jeigu miršta natūralia mirtimi, t. y. be gydytojų pagalbos – paryčiui.

O mikrobai yra mūsų chirurgai, mūsų simbiontai, jie nėra mūsų priešai ir mums visada jų reikia kaip chirurgų. Jie turi

pašalinti senųjų smegenų valdomus auglius, t. y. žarnyno vėžį, krūties vėžį, jie turi užpildyti iš didžiųjų/naujųjų smegenų valdomas ertmes, t. y. ertmes kauluose, sausgyslėse. Ir anksčiau manėme, kad plokščiojo epitelio atveju šią užduotį atlieka virusai: tarkime, pūslelinės arba gimdos kaklelio atveju, arba funkcijos praradimo atveju (poliomelito, t. y. vaikų paralyžiaus). Virusai – bet virusai neegzistuoja. T. y. Fake News. Taigi kai kur nors išgirstate, kad atžygiuoja virusas, virusinė epidemija, tai iškart aišku – tai Fake News. Pasteras buvo iškėlęs šią hipotezę, bet iki pat šios dienos nėra nufotografuotas nė vienas virusas, nepaisant elektroninės mikroskopijos.

Chroniškos būklės. Visos chroniškos būklės yra dėl konflikto bėgių. Taigi, pažvelkime šoko momentą žmogui į veidą, smegenys padaro momentinę nuotrauką ir įsidėmiu visus jutiminius įspūdžius, kad jie mane perspėtų ateityje. Tai tarsi vienas tų įrenginių: „Pyp pyp, atsargiai, anąkart buvo lygiai taip pat!“. Ir tai jau iš anksto paleidžia specialiąją programą. Dabar jau nebereikia, kad būtų išpildyti šie trys kriterijai. Pakanka išgerti pieno arba pamatyti kaimyną – ir atkrentu, arba patiriu recidyvą, pagal pradinę programą. Jeigu tąkart sureagavau pykčio konfliktu ir žarnynu, tai dabar žarnynu reaguoju į bėgius „kaimynas“. Jeigu tąkart sureagavau atsiskyrimo konfliktu ir oda, nes mane paliko mama, dabar reaguoju chroniškai į bėgius „mama išeina iš kambario“ ir atkrenta, recidyvuoja odos simptomai. Kiekvieni bėgiai nurodo į įvykusį konfliktą – labai ūmų, izoliacinį, užklupusį visai nepasiruošus. Ateityje pakanka tik išgerti pieno, pamatyti kaimyną, kad mama išeitų iš kambario, ir atkrentu. Ir visada ta pačia pradine programa.

Ir dėl bėgių mano konflikto eiga gali būti įvairi. Galiu atkristi vieną kartą, galiu atkristi kartais, galiu turėti iš esmės nuolat pasiliekančią sveikimo fazę: pacientą, kuriam yra tik šios programos sveikimo fazės simptomai. Arba pacientą, kuriam visada yra aktyvioji fazė ir jam yra tik šios programos aktyviosios fazės simptomai. Pavyzdžiui, neurodermitas yra pasiliekantis sveikimas. „-itas“ visada reiškia uždegimą.

Uždegimas visada yra sveikimo fazės simptomas. Nesvarbu, kaip tas uždegimas vadinasi. O jeigu uždegimas nepraeina, tai reiškia pasiliekantį sveikimą. Tai reiškia, kad individas patyrė atsiskyrimo konfliktą ir išsaugojo, įsidiegė bėgius. Turime surasti konfliktą ir jo bėgius, kad išsiaiškintume simptomo pirminę priežastį ir situaciją. Viena galimybė būtų – vengti bėgių, ir tada vėl esu sveikas. Arba pašalinti konfliktą galutinai, kai man mamos išsinešdinimas iš kambario sukeltų tik juoką, „cha, pagaliau galėsiu pažiūrėti televizorių". Ir tada simptomas išnyksta, nes konfliktas nebetenka reikšmės. Ir, kaip sakiau, biologiniam konfliktui reikia biologinio sprendimo.

O biologinis sprendimas yra – tapti vyresniam. Konfliktai, kurie mums kilo vaikystėje, šiandien mums nebėra reikšmingi. Vaikystėje, jeigu mama dingo, tai yra katastrofa. O šiandien – jeigu mama neatvažiuoja aplankyti, mes tik džiaugiamės.

Jeigu epidermio konfliktas išlieka aktyvus, jeigu apskritai nėra pašalinamas, tada mūsų oda išsausėja, pleiskanojasi, yra praradusi jautrumą, yra nejautri ir šalta. Ši aktyvioji fazė nebūtinai yra pastebima. Jeigu yra paveikiami plaukai (apie tai dar pakalbėsime šioje arba antrojoje paskaitos dalyje), tai reiškia aktyvų atsiskyrimo konfliktą, asocijuotą su galva. Arba pleiskanos – tai taip pat yra aktyvus atsiskyrimas, asocijuotas su galva.

Ir kairia- arba dešinia- rankiškumas, dominuojanti ranka yra esminės svarbos dalykas. Dešiniarankis ploja dešine ranka į kairę, o kairiarankis – kaire į dešinę. Dominuojanti ranka (t. y. dešiniarankiam – dešinė) yra ryšio su partneriu ranka, o kita pusė yra ryšio su motina/vaiku pusė. Taigi motinos/vaiko pusėje patiriu konfliktą, susijusį su mano mama arba su mano vaiku. Ir atitinkamai yra su partneriu. Bet partneriai yra įvairūs. Tai yra gyvenimo partneris: brolis ar sesuo, kolega, varžovas taip pat yra partneris. Blogas kaimynas taip pat yra partneris. Geltonojoje grupėje dominuojančios rankos pusė nevaidina jokio vaidmens. Ar žarnyno vėžys išsivysto kairėje ar dešinėje yra visiškai nesusiję su dominuojančia ranka. Arba plaučių mazgas kairėje ar dešinėje, skydliaukės augimas kairėje ar dešinėje – visiškai su tuo nesusiję. Tačiau tai, ar vėžys yra

dešinėje krūtyje ar kairėje, ar ištinęs kairys ar dešinys kelis, ar egzema yra dešinėje ar kairėje pusėje, ar paralyžius yra dešinėje ar kairėje – tai lemia dominuojanti ranka.

Taigi atsiprašau, jei nuobodžiai kartojuosi, tikiuosi, kad ne, bet, kaip sakiau, šituos dalykus reikia įsisavinti, juos reikia įsisavinti. Ir tada galite interpretuoti organo simptomus, tada žinote, ko turite ieškoti. Ir tada, jeigu dar žinote ir pavyzdžių, kaip veikia kiekviena specialioji programa: kas yra bjaurus pusiau genitalinis konfliktas? Kas yra seksualinis savivertės praradimas? Kas yra teritorinis nerimas? Jeigu žinote pavyzdžių, kad tam buvo taip ir taip, o tam buvo panašiai, o tam taip pat buvo šitaip, tai žinote, kad šitam žmogui irgi gali būti šitaip. Tada žinote, ko ieškoti, ir tai yra svarbiausia.
Šituos dalykus turėtų mokyti biologijos pamokose, jie turėtų būti bendrojo lavinimo dalis. Seminarais ir pan. bandau atsigriebti už tai, ką mums užginė sistema. Nesu terapeutas.

Taigi, diagnostinėje lentelėje organai yra suskirstyti pagal audinių tipus, ir tai taip pat yra pagrindinės žinios. Išorėje turime epidermį, kuriam priklauso ir plaukai, o po juo esanti derma – tai visiškai kitas audinys, visiškai kita smegenų dalis, visiškai kitas elgesys. Dermos aktyviojoje fazėje ląstelės dauginasi (tai melanoma), o plokščiojo epitelio aktyviojoje fazėje ląstelių netenkama ir oda sausėja, tampa šiurkšti.

Tai priklauso vadinamajai išorinės odos schemai. Šių organų atveju, taip pat ir hemorojaus, šlapimo takų, gimdos kaklelio, skausmas juntamas sveikimo metu, o aktyvioji fazė yra nejautri. O vadinamosios ryklės gleivinės schemos atveju, kas taip pat yra plokščiasis epitelis (t. y. pagal audinį panašu), skauda aktyviojoje fazėje. Angina pectoris arba peptinė opa (t. y. skrandžio opa) – tai plokščiasis epitelis, raudonoji grupė, tačiau čia skauda aktyviojoje fazėje. Taigi yra keletas programų, kurios yra skausmingos ne sveikimo fazėje, bet aktyviojoje fazėje. Tos, kurios yra skausmingos aktyviojoje fazėje, visos priklauso ryklės gleivinės schemai.

Bet epidermio atveju aktyviojoje fazėje oda yra šalta, praradusi

sensoriką, nejautri; tai nėra ryšku ir čia konflikto masė gali kauptis metų metus ir nebus beveik jokių simptomų. Atsiskyrimo konfliktui priklauso neurodermitas, egzema, karpa, baltasis odos vėžys, žvynelinė, pūslelinė: visai tai yra epidermis ir visada šios būklės yra dėl atsiskyrimo.

Taip pat turime ieškoti ten, kur simptomai prasidėjo. Gali ateiti toks metas, kai neurodermitas apims visą kūną. Bet kuri programa gali tapti generalizuota – tai reiškia, kad simptomus turiu visame kūne. Kad surastume konfliktą, turime klausti, kurioje vietoje jie buvo pačioje pradžioje – partnerio ar motinos/vaiko pusėje, ar jie prasidėjo išorėje ar viduje?

Atsiskyrimas būna dviejų rūšių. 1) „Nenoriu atsiskirti“: tada organo lygmeniu tai pasireiškia vidinėje pusėje – paprastai linkiuose, ant rankos, ant veido. Galvos oda priklauso organo vidinei pusei („nenoriu atsiskirti“). Ir yra 2) organo išorinė pusė – plaštakų išorė, pečiai, blauzdos priekinė dalis: „atstok nuo manęs!“, „noriu atsiskirti!“. Ir čia dominuojanti ranka turi lemiamą reikšmę – ar tai santykis su partneriu ar su motina/vaiku.

Nepriklausomai nuo dominuojančios rankos, esama ir lokalinių (vietinių) atsiskyrimo konfliktų: atsiskyrimas man asocijuotas su būtent šia vieta – pavyzdžiui, jei mano rašomuoju stalu vis prabėga mano katė ir pasitrina man į skruostą, ir man tai patinka, o kitą rytą jos jau nebėra, tai ten, kur buvo daugiausia prisilietimų, ant skruosto, prasideda odos simptomai. Aktyviojoje fazėje oda sausėja. O jeigu šis konfliktas pereina į nuolat pasiliekančią sveikimo fazę, tai galiu reaguoti baltuoju odos vėžiu (bazalioma). Ir jeigu katė paprastai prabėgdavo pro mano kairį skruostą, tai reaguoju kairiuoju, jeigu pro dešinįjį – dešiniuoju. Nesvarbu, kaip patiriu savo katę – ar mano santykis su ja kaip su partneriu, ar kaip su vaiku. Gali būti ir taip, ir taip. Jeigu ją suvokiu kaip namų saugotoją nuo pelių, tai ji man yra partneris. Bet jeigu man reikia rūpintis kate kaip mažu vaiku, tada ji man yra motinos/vaiko pusėje. Bet čia – nuo to nepriklausomai: jeigu ji liečiasi dešinėje, tai ir simptomas man dešinėje, jeigu ji liečiasi kairėje, tai ir simptomas – kairėje.

Gamtoje atsiskirti yra tikra katastrofa, nes gyvūnas tikrai mirs. Jeigu gazelė atsiskyrė nuo būrio, tai ji tikrai mirs. Arba jeigu vaikas gamtoje atsiskyrė nuo mamos, tai jis tikrai mirs. Atsiskyrimo konfliktai pasireiškia ir sutrikusia trumpalaike atmintimi. Taigi, Alzheimerio liga – tai daugybiniai arba sunkūs atsiskyrimo konfliktai; būtent prarasti atmintį čia ir yra biologiškai prasminga. Pamiršti šią gazelę, pamiršti savo vaiką. Motina savo vaiko nebepamatys. Greičiau, nei ji spėtų pažvelgti, vaikas jau yra suėstas. Kad galėtų toliau gyventi, motina savo vaiką užmiršta. Jeigu, priešingai nei tikėtasi, vaikas pas mama sugrįžta, ji jo nebepriima. Ji jau pamiršo jį. O ta vieta, su kuria asocijavau savo vaiką, yra praradusi jutimus, ten nieko nejaučiu. Konflikto aktyvioji fazė man čia padeda pašalinti pirminę priežastį, t. y. pamiršti vaiką, ir tuomet imu sveikti. Kad galėčiau toliau gyventi; kad ir kaip tai pavadintume.

Ir nėra prasminga nevengti konflikto bėgių, nes tada sergu chroniškai. Programos yra sukurtos suveikti vieną kartą, ne šimtus. Gamtoje gyvūnas bėgius pastebi, pastebi stresą, recidyvą (atkritimą), šaltas rankas ir instinktyviai vengia streso. O mes esame tokie kvaili ir bėgių nevengiame, nes stresą patiriame nuolat. Nuo ryto iki vakaro bėgiojame paskui palūkanas, kad aptarnautume aukštuosius finansus. Turime atiduoti 80%, ir visa tai mums yra grynas stresas, tam, kad jie galėtų kariauti savo karus. Ir todėl daugiau nebepastebime bėgių ir chroniškai sergame. Visa tai yra nesąmonė.

Palyginkime sensoriką ir motoriką: dabar esame smegenų žievėje, čia priklauso ir postsensorika – antkaulis, ir pieno latakai. Esama ir vizualinio atsiskyrimo (akies ragena, lęšis). Matote, kad sensorinė sistema užima dalį motorinės sistemos. Tai taip pat mūsų biologijos požymis. Taigi, Germanische Heilkunde mums paaiškina, kodėl sergame. Jei esame protingi, tai vengiame to, kas susirgimus sukelia.

Ir mums neskirta būti vienišiais. Tai prieštarauja mūsų biologijai, mūsų rūšiai. Mes gerai jaučiamės savo šeimoje, savo klane, kaime, kur visi visus pažįsta. Kur galima palikti nerakintas, atviras duris. O jei gyvename nebiologiškai, po vieną, susergame.

Aš, naujagimis, ateinu į šį pasaulį su milijonų metų senumo programomis. Motinos įsčiose perėjome visą antropogenezės (tapimo žmogumi) procesą, kuriam – milijonai metų. T. y. ontogenezė yra filogenezės pakartojimas. Vaisiaus vystymasis įsčiose atkartoja rūšies vystymąsi. Vaikas tikisi kūno kontakto su motina, jos širdies plakimo; kai verkia, jis tikisi, kad bus nuramintas, o kai tai nenutinka, jam tai yra konfliktas. Jeigu gamtoje motina nesirūpina vaiku, tai vaikas tikrai mirs. Ir jeigu vaikas išsiunčiamas į darželį, jo suvokimo tam nepakanka. Mamos nėra, tai katastrofa. Vaikas nesuvokia, kad vakare mama vėl sugrįš. Tai tas pats, tarsi savo rotveilerei ant stalo padėčiau kepsnį ir pasakyčiau: „Ema, jį gausi vakare." Ji paklaustų, ar man visi namie. Mes, suaugusieji, suvokiame, kad vakare partneris vėl sugrįš. O vaikas to nesuvokia. Vaikui reikia realiai pašalinti konfliktą. Geriausias sprendimas visada yra realus – kūno kontaktas. Neurodermito atveju – terapija yra apsikabinti ir prisiglausti, ir prisiglausti ir dar kartą prisiglausti. Susikabinti ir nepasileisti.

Kartą kalbėjau su žmogumi, daug metų praleidusiu Afrikoje. Jis pasakojo, kad vaikas nepaliečia kojomis žemės, kol jam nesukanka pusantrų metų. Jie tiesiog jį perduoda iš rankų į rankas. Tai yra biologiškai teisinga. O vaiką išsiųsti į darželį, į lopšelį, į vaikų kambarį, jį užrakinti, palikti jį išsirėkti – tai yra nebiologiška. Vaikas neturi tam skirtos programos, ir tai sukelia konfliktus. Ir, kaip sakiau, biologiniam konfliktui reikia biologinio sprendimo. Turime išmokti galvoti biologiškai. Ir jeigu atsižvelgsime į šiuos gamtos dėsnius ir šias specialiąsias programas, galėsime turėti tokią visuomenę, kuri mums leistų būti sveikiems. Kur nereikėtų atiduoti 80% pajamų mokesčiams. Ir automatiškai tampame laimingesni. Vienas laikraštis rašo: „Laimingas žmogus neperka." Ir todėl jie laiko mus nelaimingus. Paverstus vienišiais, ir tada vietoje partnerio, vietoje šeimos turime Porsche ir darome karjerą. Ir, žinoma, visa tai neturi jokios prasmės. Ir šičia sistema su mumis nesutaria. Štai kodėl ji taip kovoja prieš Germaniškąją. Nes mes slystame jiems iš rankų. Tiesiog nebežaidžiame su jais. Mes nebedirbame jų įmonėje, ir jie to negali pakęsti.

Pažįstu tokį dr. Luigis. Jis taip pat liudijo ir mūsų Olivijos byloje, baudžiamojoje byloje. Jis neturėjo nieko bendro su Hameriu, bet man pasakė: „Helmutai, turkai visai neserga odos ligomis, jiems jų nebūna.“ O dabar pagalvokite, kaip gyvena turkai. Jie sveikinasi apsikabindami, pabučiuoja į vieną ir kitą skruostą, ir jie turi dideles šeimas, ir jeigu vienas iš jų netenka darbo, tai, Dieve mano, be lėkštės sriubos jis nė vieną dieną nelieka. Ir jis gali gyventi daug ramiau. O mes esame paversti vienišiais ir jeigu prarandame darbą, nebegalime gyventi.

Turime vėl gyventi pagal savo rūšį. Ir tai taip pat yra Hamerio palikimas – jis paaiškina, ką mums reikia daryti. Taigi, nuo sergančio paciento aš jau visada vienu žingsniu atsilieku. Jis jau serga ir dabar turiu jam padėti, kad pasveiktų. Bet geriau būti vienu žingsniu priekyje ir apskritai neleisti patirti konflikto. Tiesiog gyventi natūraliai. Gamtos dėsniuose. Gyvename gamtoje, iš gamtos, kartu su gamta. Esame gamtos dalis.

Dabar padarysime pertraukėlę, ir paskui pradėsime nuo epidermio aktyviosios fazės.

. . . . . . . . . .

Taigi, aktyviojoje fazėje epidermis (išorinė oda) opėja. Tai galima įsivaizduoti kaip sulipusią vietą, kuri praplyšta ir atsiveria. Ji tampa žvynuota, atšąla ir netenka sensorikos.

Ir štai šitaip ši specialioji programa man padeda pašalinti pirminę priežastį. Paskui sveikstant man kyla uždegimas. Bet aktyvioji fazė turi biologinę prasmę – pašalinti pirminę priežastį. Visos specialiosios programos skirtos tam, kad būtų pašalinta pirminė priežastis. Gamta mums yra užprogramavusi terapiją. „Medicaltripio“ duomenimis, egzistuoja 1000 skirtingų terapijos krypčių. Kinų medicina, homeopatija, Hildegardo medicina, sisteminė šeimos terapija… – visos jos siūlo savą terapijos būdą. Nė viena nežino pirminės kildinančios priežasties, bet visos džiaugsmingai puola taikyti terapiją. O iš tikrųjų gamta mums jau užprogramavo terapiją. Tam atvejui, jeigu jos prireiktų. Bet gamta yra ne tam, kad, tarkime, uždarytų laukinį gyvūną į narvą. Galite duoti jam geriausią ėdalą, geriausią narvą su oro kondicionieriumi, bet jis suserga, nesidaugina,

nugaišta – ir galite ten leisti vaistų, kiek tik norite. Reikia jį paleisti į laisvę, ir tada jis pasveiks. Visos šios specialiosios programos yra ne tam, kad sėdėčiau narve, priešingai savo biologijai, ir nuolat sirgčiau. Protingiau būtų atidaryti narvą ir išleisti gyvūną į laisvę.

Beje, pirmasis ir antrasis gamtos dėsniai yra pripažinti. Mums tai negalioja, bet jie juos jau pripažino. Dėl trečiojo jie dar abejoja. Bet universitetinėse klinikose gydymas jau organizuojamas pagal gemalinius lapelius, prie ketvirtojo jie taip pat jau yra labai labai priartėję. Jie patalpina mikrobus prie auglių – juokinga, tai juk ketvirtasis dėsnis. Su penktuoju dėsniu jiems dar sunku: tai, kad viskas yra prasminga, paleistų vėjais visą gėrio ir blogio skirtimi paremtą mąstymą. To jie negalėtų pakęsti.

Todėl esu visai tikras, kad Hameris teisus. Ar gamtos dėsniams yra alternatyvų? Ar gamtos dėsniams gali būti alternatyvų? Negali. Taigi Germaniškajai nėra jokių alternatyvų. Negalima sakyti: užsiimu Germaniškąja Heilkunde ir šiek tiek aukštųjų mokyklų medicina. Žinoma, galiu taip daryti, bet tokių dalykų visur apstu.

Taigi, jei vaikas kenčia nuo neurodermito, nes mama dirba, kas gamtoje yra nesąmonė, tai vaikui galima chroniškai gydyti simptomus kortizonu, bet dėl to neurodermitas neišnyksta. Motina turi būti su vaiku, TAŠKAS. Ir tai mums turi vieną sykį tapti aišku.

O pašalinęs konfliktą pereinu į sveikimo fazę ir dabar oda atsikuria vykstant tinimui ir uždegimui, be mikrobų (virusų nėra), ji karšta, niežti ir skauda. Ir, žinoma, ši sveikimo fazė taip pat persikloja su natūraliu dienos ir nakties ritmu. Taigi, dieną mano vagotonijos būsena ne tokia gili, kaip naktį. O naktį simptomai sustiprėja. Sustiprėja niežulys, ką žino kiekvieno neurodermitu sergančio vaiko motina. Ir tada žmonės skuba pas savo dermatologą. Taigi, šioje fazėje mums pasireiškia odos simptomai – neurodermitas, egzema, pūslelinė ar kaip jie besivadintų. O stebuklinga priemonė nuo to yra vadinama kortizonu. Kortizonas turi stiprų simpatikotoninį poveikį:

pacientas yra iškeliamas iš vagotonijos būsenos ir sveikimo simptomas pranyksta. Tačiau kai kortizono poveikis pagaliau baigiasi, vėl imu sveikti, ir tada man reikia dar vienos kortizono partijos – ir nėra jokio poveikio be šalutinio poveikio. Tai yra visa alopatijos esmė. Ir jis tikrai turi šalutinį poveikį, o simptomas tiesiog niekur nedingsta.

O krizė, kaip ir visada plokščiojo epitelio atveju, kad ir kaip ji vadintųsi, raudojoje grupėje, t. y. epitelio, bronchų, tulžies latakų, šlapimtakių atveju yra absansas (žmogus tarsi atitrūksta nuo aplinkos). Priklausomai nuo konflikto masės, krizė gali būti sekundinė, bet gali jos trukmė būti skaičiuojama ir dienomis. Absanso metu pacientas nereaguoja. Kai į jį kreipiamasi, jo tarsi nėra. (Beje, čiaudulys (nosies gleivinė) visada yra absansas. Kai žmogus čiaudi, tuo metu jo tarsi trumpam čia nėra ir jis nereaguoja, jeigu jam kažkas sakoma). Tai gali netgi pasiekti tokį stiprumą, kad netenkama sąmonės. Krizė vyksta simpatikotonijos būsenoje. Jai vėl būdingas jutimo praradimas. Jos metu neskauda. Dauguma krizių įvyksta naktį. Taigi jeigu naktį kelioms sekundėms užeina absansas, Jūs to nepastebite.

O sveikimui pasibaigus uždegimas praeina, tinimas praeina ir oda vėl tampa visiškai švari. Pasibaigus sveikimui – bet kurios programos atveju – žmogus yra sveikas ir aukštųjų mokyklų medicinos požiūriu.

Tikslas, kurio siekia Germanische Heilkude, yra vadinamasis spontaniškas pasveikimas. Šioje vietoje aukštųjų mokyklų medicina yra linkusi tikėti stebuklais. Hameris gali paaiškinti šiuos stebuklus tuo, kad yra pašalinama pirminė priežastis. Ir esama tik spontaniško pasveikimo, jokio kitokio nebūna. Jeigu moteriai nupjaunu krūtis, ji nuo to nepasveiksta. Mus visus apgauna šis pigus triukas – tikrai neįtikėtina.

Pasiliekanti sveikimo fazė – t. y. turiu pacientą, kuriam yra tik sveikimo fazės simptomai, pvz., neurodermitas. Tai turi būti dėl bėgių. Turime šiuos bėgius surasti; jeigu vaikas buvo atsiskyręs nuo motinos (labai ūmus, izoliacinis, užklupęs visai nepasiruošus sunkumas), t. y. reaguoja oda; ir užprogramuoti, įdiegti bėgiai yra „atsiskiriu nuo mamos“. Ir kai mama išeina pro duris, tada jis atkrenta (patiria recidyvą), o kai mama vėl čia,

tada jis ima sveikti. Arba jeigu vaikui reikia eiti į darželį. Darželyje jo konfliktas yra aktyvus, o namuose jis sveiksta. Taigi dabar šią problemą galiu išspręsti dviem būdais.

Arba galutinai pašalinu pirminę priežastį – tačiau toks mažas vaikas tokio konflikto negali išspręsti. O lytinės brandos amžiaus jaunuolis jį gali pašalinti. Kai tik vienąkart nudžiunga, kad galės be mamos nueiti į šokius, tai neurodermitas išnyksta; tai gerai žinoma. Brendimo laikotarpiu jis išnyksta. O mažam vaikui motina yra gyvybiškai svarbi. Mažas vaikas šio konflikto pašalinti negali.

Arba antrasis variantas (jeigu negaliu pašalinti konflikto) – vengti bėgių: kad motina liktų su vaiku. Jeigu motina pasilieka su mažu vaiku, tai ir motina yra švari, bet tai atskira didelė tema. Ateityje, jeigu motina išneša savo užpakalį iš kambario, konfliktas vėl yra aktyvus. Bet jeigu motina nuolatos pasilieka su vaiku, simptomai išnyksta, nes išvengiama bėgių, nors vaikui atsiskyrimas nuo mamos vis dar būtų gyvybinės reikšmės. Bet jeigu taip nenutinka, vaikas yra sveikas. O kai sulaukiu lytinės brandos ir mano nuostata motinos atžvilgiu pasikeičia, tada motinos gali nebūti, o aš nereaguoju, nes man į tai nusispjauti. Ir tada konfliktas yra išspręstas, bėgiai išnyksta ir daugiau nebeturiu lėtinės ligos. Taigi galiu išspręsti problemą tuo, kad pašalinu pirminę priežastį, arba tuo, kad vengiu bėgių.

Sauskelnių bėrimas. Atsiskyrimo konfliktą galiu patirti tik nuo ko nors gyvo. Atsiskyrimą nuo partnerio, nuo mamos, nuo vaiko, nuo šuns. Su kuo apsikabinu, prie ko glaudžiuosi. Atsiskyrimo nuo savo kompiuterio konflikto negaliu patirti, to nebūna. Oda į įvykius su kompiuteriu nereaguoju. Galėčiau patirti teritorijos praradimo konfliktą, jeigu iš manęs jį pavogtų arba panašiai, bet tik ne oda. Oda visada reiškia prisiglaudimą, t. y. prie ko nors gyvo. Bet, jei esu mažas vaikas, galiu norėti atsiskirti nuo žmogaus, kuris man mauna sauskelnes arba kuris mane ten visada taip stipriai šluosto. Man norisi nuo to asmens atsiskirti. Taigi ne nuo audinio; jeigu audinys guli šalia arba guli man ant šlaunies, man nekyla jokių problemų. Bet tas žmogus, kuris ten taip stipriai visada man šluosto, tai skauda. Man norisi nuo šio asmens atsiskirti.

Kitas atvejis: „man norisi atsiskirti“, organo išorinė pusė. Tėvas norėjo atsiskirti nuo savo dukters. Nes ji tik ir laukė, kol jis numirs, kad gautų paveldėjimą. Ir mums, tėvams, vaikai yra motinos/vaiko pusėje. Bet kuo jie vyresni, tuo labiau jie tampa mums partneriu. Ir tai prasideda jau nuo lytinės brandos. Ir jeigu dabar patiriu konfliktą su 30-mečiu sūnumi, galiu jį, viena vertus, patirti kaip vaiką, bet, kita vertus, jau ir kaip varžovą, kaip partnerį. Ir tada organo simptomas man atsiranda abiejose pusėse.

Dėl to dalykas netampa paprastesnis. Esu technikas, programinės įrangos inžinierius. Kompiuteryje yra 1 ir 0. Arba, arba. Gamtoje yra visai taip pat. Tereikia kartą pajausti, ir tada atsiranda tam tikra logika, gamtinė logika. Simptomas – išorėje, pradedant plaštakų išore ir į viršų. O dukteriai yra 40 metų. Ir 70 proc. simptomų jam atsirado ant partnerio pusės rankos ir tik 30 proc. simptomų ant motinos/vaiko pusės rankos, nes jis taip patiria savo dukrą – kaip 70% varžovą ir tik kaip 30% vaiką. Ir tai vienkartinis epizodas, nes atsiskyrimas yra galutinis. Jeigu jie susitinka gatvėje, tai pereina į kitą gatvės pusę. Jeigu nepaisant konflikto jis ir toliau palaikytų kontaktą su dukra, t. y. jie vis susitikinėtų, tada jo būklė būtų chroniška/lėtinė. Ir tokiu atveju ji galėtų pagaliau išplisti po visą kūną. Dažnai siaubinga pabaiga yra geriau negu siaubas be pabaigos. Taigi, pasakyti, kad baigta ir viskas. Taškas. Taip galima pasveikti.

Ir matote, kad terapeutas pacientui gali tik patarti. O padaryti žmogus turi pats. Ir niekas, išskyrus Jus patį, Jūsų konflikte nedalyvavo. Apie jį papasakoti galite tik Jūs pats. Niekas negali gyventi Jūsų gyvenimo, tik Jūs pats. Ir niekas negali padaryti Jūsų sveiko, tik Jūs pats. Ir jeigu tai supratote, tai kam Jums farmacijos pramonė? Arba kam Jums šeimos gydytojas? Ir ką gi jam dar veikti, išskyrus kovą su simptomais. Germaniškojoje žmogus nėra traktuojamas taip, kaip dabar įprasta, bet jis turi tvarkytis pats, turi pakeisti savo gyvenimą. Ir Germaniškojoje medicinoje taip pat šiek tiek svarbi ir galva. Anksčiau mums buvo prilipusi „Naujosios medicinos“ etiketė; anksčiau ji dar vadinosi „Naująja medicina“. Naujoji medicina yra medicina

protingiems pacientams ir daktarams. Bet tam yra pagrindas.

Mano seseriai kartą buvo vienkartinis neurodermito apie kaklą epizodas. O jei aplink, tai reiškia, kad konfliktas yra susiję̨s su partneriu ir su motina/vaiku. Kaip tik tada ji išgyveno skyrybas. Bėrimas apie kaklą reiškia – (man norisi) nusikratyti nuo kaklo. Dėl partnerio tai aišku, iš tiesų jis norėjo skirtis, bet nusikratyti nuo kaklo vaiko? Ji turi vieną sūnų, kurį myli be galo; tad tai netinka. Tada man kilo įtarimas. Bet kai pasakiau jai „nusikratyti nuo kaklo“, ji pati žinojo savo konfliktą.

Jis kilo dėl šuns antkaklio. Ji turi šunį, kuris jai išėjus iš buto ima loti ir loja iki pat vakaro, kol ji vėl sugrįžta. Ir tai baisiai nepatinka kaimynams, todėl ji nupirko antkaklį, kuris išskiria eterinius aliejus vos tik šuo prasižioja. Todėl jis laiko snukį sučiauptą. Ir jai pačiai buvo baisiai skaudu, kad turi šitaip kankinti savo šunį. Ir kai ji surado vietą, kur jos šunį gali prižiūrėti, ji galėjo jį išlaisvinti nuo antkaklio. Ir sprendimo požymis tas, kad jai išbėrė kaklą tose vietose, kur antkaklis lietė šuns kaklą. Taigi ji susitapatino su šunimi. Ji kentėjo kartu su šunimi. Konfliktą sukėlė ne antkaklis, nes kai šalia guli šis antkaklis, tai nieko nebūna. Bet šuo šitaip kentėjo – tikiuosi, kad galite į šią situaciją įsigyventi – ir tai buvo atsiskyrimo konfiktas. Ji tarsi norėjo šuns vietoje atsiskirti nuo to antkaklio. Tikiuosi, kad man pavyksta tai perteikti taip, kad išeitų į šią situaciją įsigyventi.

Švarcvalde yra labai garsi neurodermito klinika, kurioje motina turi keturias savaites pasilikti kartu vaiku: ryte ji turi vaiko visą kūną ištepti kremu, tada per pietus ir vakare. Ir rezultatai būna super. O namuose neurodermitas vėl sugrįžta, jeigu mama vėl ima dirbti, o vaikui reikia į darželį ir t. t. Ir tai visada yra sprendimas. Pagaliau vaikas yra su mama visą parą. Ir tai niekaip nesusiję nei su geru Švarcvaldo oru, nei su geru tepalu, bet tai yra biologinis sprendimas. Vaikas turi savo motiną. Ir tam nereikalingas Švarcvaldas, nereikia vykti į kliniką, man nereikia, kad ji iš manęs užsidirbtų.

Dr. Hameris savo seminaruose dažnai rodydavo vienos 12-metės mergaitės nuotrauką, kuriai neurodermitas buvo daugiausia ant kojų. Išorinėje pusėje, bet tikrai žiaurus. Atrodė

taip, tarsi kojomis būtų perėjęs liepsnosvaidis, ir įdomu tai, kad jai taip buvo nuo gimimo. Taigi, turi būti bėgiai.

Ir kur čia reikia ieškoti konflikto? Motinos konflikto ar vaiko? Ir kada? Hameris pradeda nuo apvaisinto kiaušinėlio ir baigia mirtimi. Jis nesako, kas buvo prieš tai ir bus po to. Galite abejoti tuo, kad buvo gyvenimas prieš tai ir ar bus po to. Bet jeigu veikia specialioji programa, tai, prašau, ieškokite jos šiame gyvenime, o ne penktame iš ankstesniųjų gyvenimų. Ir jeigu neurodermitas yra vaikui, tai, žinoma, konfliktą patyrė vaikas, ne mama. Taigi vaikas jau iki ateidamas į pasaulį turėjo motinos įsčiose būti patyręs ir jau netgi pašalinęs konfliktą. Ir, aišku, vaikas konflikto neatsimins, tad čia turime įtraukti motiną ir jos klausti. Motina savo vaiką pažįsta geriausiai. Ir motina patvirtino, kad toks konfliktas buvo. Kai ji laukėsi šio vaiko, ji apsikabino vyresnįjį brolį, o jis visada tvirtai įsiremdavo į mamos pilvą ir ji pajuto, kaip mergaitė jos pilve priešinasi broliui: tarsi sakytų – palik mane ramybėje! Bėgiais tapo irgi brolis. T. y. konfliktas buvo „Norėčiau atsiskirti nuo brolio“ ir todėl simptomai – išorėje. Tikriausiai lokalus konfliktas, todėl jie buvo abiejose pusėse. Brolis juk yra partneris. Bet atsiskyrimas gali būti asocijuotas ir lokaliai. Ir nuo tol brolis tapo bėgiais, o jie gyveno viename vaikų kambaryje ir mergaitė visada reaguodavo tuo konfliktu: „Palik mane ramybėje, pasitrauk!“

O sprendimas buvo pastatyti juos skiriančią sieną. Dabar kiekvienas vaikas turėjo po nuosavą kambarį ir per kelias savaites neurodermitas išnyko, oda tapo švari.

Kaip tai vyksta? Neurodermitas truko 12 metų, ar neturėtų 12 metų trukti ir sveikimo fazė? Dėmesio, čia kalbame apie pasiliekančią sveikimo fazę. Neurodermitas yra pasiliekantis sveikimas. Ir kiekvieną kartą, kai imu sveikti (pereinu į sveikimo fazę), mažėja mano konflikto masė. Problema yra recidyvas, kylantis dėl bėgių. Ir jeigu išvengiu bėgių, tada paskutinioji sveikimo fazė pasibaigia, ir tada viskas vėl gerai. Simptomas praeina per keletą dienų. Lygiai taip yra Krono ligos arba kolito atvejais, trukusiais 12 metų – šios ligos irgi yra pasiliekantis sveikimas. Galiu visiškai pasveikti per porą dienų, jeigu pašalinu konfliktą arba išvengiu bėgių. Ir bjaurusis ančiukas

tampa nuostabia gulbe. Ir ši terapija nieko nekainuoja; na gerai, pastatyti sieną kainavo, bet tai neturi jokių šalutinių poveikių, tai visiškai žmoniškas sprendimas; tai yra Germanische Heilkunde.

Ir ji turi tapti liaudies medicina. Padėkite man, mano viltys sudėtos į Jus. Kuo geriau tai suprasite, tuo geriau galėsite paaiškinti kitam, kad jį irgi pagautų entuziazmas tuo užsiimti.

Į mano paskaitą atvyko viena moteris, serganti neurodermitu, ir ji atvyko kartu su motina. Neurodermitas ir astma jai buvo nuo gimimo. Ir kokia galėtų būti to pirminė priežastis? Galime spręsti pagal organo lygmenį ir pasakyti: „Aišku, motinos įsčiose patyrei atsiskyrimo konfliktą“; ir – mergaitės reaguoja moteriškai – astma yra dėl išgąstingo nerimo, taigi: „turėjai patirti išgąstingo  nerimo konfliktą“. Neturėjau supratimo, kas tai galėtų būti. Bet motinai buvo aišku iš karto. Buvo taip, kad nėštumas jai buvo labai nepatogus, ji nuvyko į aborto kliniką, bet paskutinę sekundę apsigalvojo ir išnešiojo vaiką iki galo. Ir dėl to ta jauna moteris tada patyrė konfliktą, motinos įsčiose. Ji suvokė, kas vyksta, vaikas tai suvokė. Ir bėgiais turbūt tapo motina, nes kokie gi dar kiti bėgiai čia galėtų būti. Nes ji galėjo mane abortuoti. Ir jos abi ėmė verkti; dukrai dabar buvo 25 metai, ji buvo ištekėjusi, bet pati vaikų neturėjo. Ir dažnai taip būna, kad jaunuolis sulaukia pilnametystės, bet vis dar yra mažas vaikas. Jis vis dar prisirišęs prie šeimos, kurioje gimė. O kai jauna moteris susilaukia savo vaiko, tada jos dėmesio centre atsiduria nebe jos kilmės šeima, o jos pačios šeima. Dabar jos pasaulis sukasi apie vaiką. Ji pradeda naują gyvenimą, naują gyvenimo tarpsnį. Ir tada jos konfliktai tampa bereikšmiai, ir ji pasveiksta nuo savo lėtinių ligų. Daug moterų sako: „Vaikystėje man buvo epilepsija, bet susilaukus pirmojo vaiko visiškai pasveikau.“ Ir tai yra biologinis sprendimas. Biologiniams konfliktams reikia biologinių sprendimų. Tai reikia įsidėti į galvą. Jokio kortizono – jai reikia pagimdyti kūdikį. Jeigu gamtoje pamatytumėte 25 metų briedę, nesusilaukusią vaikų, tai pagrįstai paklaustumėte: „Jai turbūt kažkas negerai?“ Ir tai, kas būtų biologiškai normalu – susilaukti vaikų anksti ir daug, – mūsų visuomenėje yra asocialu. O tai, kas mums yra normalu – neturėti vaikų arba, jeigu turėti, tai tik sulaukus 30-ties, tai

biologiniu požiūriu yra absoliuti nesąmonė. Privaloma mokytis galvoti biologiškai. Taip pat turime sukurti visuomenę, kuri atitiktų gamtos dėsnius, ir automatiškai tapsime laimingesni. Mums nereikia viso šito šlamšto. Būsime sveikesni, laimingesni ir labiau patenkinti.

Taigi, ji grįžta namo ir sako vyrui: „Žinai, Pilharas sako, kad turėtume susilaukti vaikų.“ O vyras atsako: „Žinai, aš irgi jau apie tai galvojau.“ Ir tada jie pasistengė ir po pusės metų ji jau buvo tris mėnesius nėščia. Neurodermitas pradingo, astma pradingo. Ir tai ne mano išmintis, žinau tai iš Hamerio. Ir tai yra toks vienas paprastas visiems atvejams tinkantis sprendimas. Jeigu turite jauną dukterį, pasirūpinkite, kad ji susituoktų, susilauktų vaikų. Ne studijuotų (kokia nesąmonė!) ar darytų karjerą. Tai reikalinga aukštiesiems finansams, o ne mums. Ji bus laimingesnė, bus sveika. Ji turės kūdikį, o Jūs turėsite anūką. Kai ateina mūsų anūkai, mano žmona atrodo 10 metų jaunesnė, jos visas veidas švyti. Mūsų vaikai mums kai kuo atsilygina – būtent amžinuoju gyvenimu: per savo vaikus ir anūkus, ir proanūkius gyvename amžinai. Šia amžinojo gyvenimo forma man tikėti nereikia, galiu tai įrodyti.

Neurodermitas atsiranda, išnyksta, vėl atsiranda, vėl pranyksta. Tam turi būti priežastis. Šį 28 metų vyrą motina tampo nuo vieno gydytojo pas kitą dėl neurodermito, kuris prasidėjo, kai jam buvo 16. Jam buvo diagnozuota alergija dulkių erkutėms, ir buvo atliktas kardinalus namo remontas už 100 000 frankų. Iš to, kas buvo anksčiau, neliko nieko, tik neurodermitas. Ir tada jie pateko pas Hamerio terapeutę ir surado savo konfliktą. Kai jam buvo 16, tėvas išsikraustė iš namų per vieną naktį. Ir ryte vaikinas klausia: „Kur tėtis?“. O jam visi: „Tai su tavim niekaip nesusiję.“ Po keturių savaičių tėvas sugrįžo, ir tada jam pirmą kartą pasireiškė neurodermitas. Taigi, turime ieškoti, kada jis prasidėjo, ir tada privalome tai teisingai aiškinti. Neurodermito pasireiškimas reiškia sveikimą. Taigi, kai jis pasireiškė, konfliktas buvo pašalintas. Nuo tada, kai tik išgirsdavo tėvus garsiau šnekantis, jis atsisėsdavo lovoje ir galvodavo: „Ar jis vėl dings?“ Būdamas 28 m. jis jau turėjo savo butą, bet kiekvieną savaitgalį aplankydavo tėvus. Ir tai

buvo jo bėgiai – tėvų barnis, keliamas triukšmas. Dėl neurodermito jam kildavo didžiulių problemų su moterimis. Terapeutė jam pasakė: „Dabar vieną sykį pagaliau išsiaiškinkite, dėl ko tėvas tąkart išvyko.“ Pasirodo, kad dėl alkoholio abstinencijos. Ir todėl tai buvo didžiulė paslaptis. Todėl jaunuoliui niekas nieko nepasakė. Ir 28 metų vyrui tai, kad jo tėvas tada buvo alkoholikas, nebuvo jokia problema: „A, tai štai kas ten buvo, štai dėl ko!“ Ir neurodermitas išnyko, tiesiog taip ėmė ir išnyko. O paskui jis ėmė gyventi su savo pirmąja žmona. Bet ją trikdė jo šuniškai ištikimos akys, ir ji išsikraustė. Ir „bam!“ – jaunuolis vėl pateko ant bėgių. Ir vėl jam atsirado neurodermitas. Ir jis, tarsi magneto traukiamas, nukeliavo į jos tėvų namus. Bet ji jau buvo išsikrausčiusi, ir tai buvo bėgiai. Tada jis jai garsiai perskaitė vestuvių pranešimą, ir jo tėvai galvojo, kad jis kraustosi iš proto. Bet priešingai. Geriau yra siaubinga pabaiga, negu siaubas be pabaigos. Nusispjauti, atsisukti į kitą, ir neurodermitas vėl išnyko.

Taigi, visa tai turi turėti priežastį ir šią pirminę priežastį galima išsiaiškinti. Dažnai tai būna detektyvinis šedevras, bet tai ir didžiulis malonumas, – turiu Jums pasakyti. Labai labai įdomu. Esu programinės įrangos inžinierius, bet tai iš esmės irgi yra programa. Kai išmokstama ją bent jau daugiau mažiau suprasti ir kai galima taip pat ir imtis priemonių dėl pirminės priežasties, kad konfliktas išnyktų. Be to, dabar mes pakylame virš savo gyvūniškojo kūno. Gyvūnas to neįsisąmonina – turiu mintyje, jis veikia instinktyviai. Bet mes galime tai valdyti sąmoningai. Galime sąmoningai tapti sveiki, galime sąmoningai padėti vaikui pasveikti. Ir dabar esame savo kūno šeimininkai. Dabar, mano nuomone, tampame žmonėmis. Ir tai teikia nepaprastai didelį pasitenkinimą, tai žmogiška.

O dabar labai mielas atvejis, neįtikėtinai mielas atvejis. Dantų gydytojas turi 4 metų mergaitę, kuriai jau dvejus metus neurodermitas, daugiausiai ant veido. Pabendravęs su Hameriu jis greitai išsiaiškina, kad neurodermitas yra atsiskyrimas. Bet kokį atsiskyrimą galėjo patirti šis mažas vaikas? Ir tada jie išėjo pasivaikščioti po miestą, pro šalį pravažiavo konkrečios firmos autobusas ir vaikas suriko: „Meškiukas, mano meškiukas,

mano meškiukas, mano meškiukas.“ Ir tada tėvas suprato, koks buvo jos konfliktas. Prieš dvejus metus jie buvo išsinuomoję šios įmonės autobusą įmonės išvykai ir vaikas pamiršo jame savo meškiuką, ir puolė į neviltį. Tėvas bandė vėl surasti meškiuką, bet jis dingo be pėdsakų. Tada 10 dienų mergaitė vis kartojo: „Mano meškiukas, mano meškiukas“. O paskui meškiukas, regis, pasimiršo, bet atsirado neurodermitas, pirmasis neurodermito pasireiškimas. Taigi, tėvas suprato, kad tai buvo dėl meškiuko. Tai buvo firmos „Educher“ meškiukas. Jis paskambino ir paklausė, ar jie dar turi tokį meškiuką, bet jam atsakė: „Ne, produktas nebegaminamas.“ Tada jis įdėjo skelbimą į laikraštį: „Ieškau firmos „Educher“ meškiuko, pirkto/gaminto prieš dvejus metus.“ Ir jam iš tiesų atsiuntė tris sudirbtus meškiukus, išlupta akimi, nuplėšta ausimi, suplėšyta burna. Tėvui kilo idėja – jis parašė pasaką apie kelionę: meškiukas grįžta iš ilgos ilgos kelionės, nors ir truputį apgadintas, bet visada ten pat. Ir tada jis padovanoja vaikui jo meškiuką, ir neurodermitas pranyksta. Argi tai ne miela? Bet juk meškiukas yra pliušinis, jis netikras, jis nėra gyvas. Bet tik ne vaiko akimis. Vaikui jis yra gyvas, ir tik tai skaitosi. Kaip jau sakiau, tai, kas konfliktas yra Jums, nebūtinai turi būti konfliktas man. Kiekvienas turi savą realybę.

Dėl tėvo, kuris išvarė savo dukrą, nes ji tik laukė jo mirties – ką aš žinau, ji net neturėjo būtinai jos laukti. Bet jis atsiskyrė nuo jos, nes buvo įsitikęs, kad ji tik laukė jo mirties. Galite klausti: ar taip buvo iš tiesų? Tai nesvarbu. Svarbu tik tai, kaip jis tai mato. Taškas, skaitosi tik tai. Galėjo taip iš tiesų ir nebūti. Skaitosi tik tai, ką pacientas laiko tiesa, skaitosi tik tai. O vaikui pliušinis meškiukas yra gyvas. Skaitosi tik tai, taškas. Negalvokite sudėtingai. Gamta iš esmės yra paprasta, tereikia kartą ją suprasti. Tai tarsi virti sriubą – vieną akimirką viskas tampa tiesiog logiška, kitaip nebūtų skanu. Bet prie to prieiti reikia laiko.

Dažnai pokalbio su pacientu metu jam ima bėgti ašaros, ir tai yra neabejotinas ženklas, kas tai yra jo konfliktas.

Viename seminare lankėsi jauna pora, kurios vyrui buvo neurodermitas apie kaklą. Šis prasidėjo nuo tada, kai jis

pradėjo skustis, t. y. apie 16, 17 metų. Ir jis tęsiasi lig šiol. Kaklas reiškia – nusikratyti nuo kaklo. Ir tada jis sužinojo, koks jo konfliktas. Jis matė, kaip tėvas laiko motiną už gerklės ir ją dusina. Jis norėjo, kad motina atsiskirtų nuo tėvo rankos. Panašiai kaip mano sesuo susitapatino su šunimi ir už jį norėjo atsiskirti nuo antkaklio. Jis susitapatino su motina. Ir kai jis pasakojo istoriją apie savo tėvą ir motiną, kaip jis su jais sugyveno, jam ėmė tekėti ašaros, ir viskas tapo aišku. Jo partnerei, jam pačiam, man viskas tapo aišku. Tai ir yra konfliktas. Ir nuo to laiko praėjo galbūt jau 13, 14 ar 15 metų. Galbūt tėvai jau išsiskyrę ir bėgiai yra pakibę ore, ir man tereikia surasti konfliktą; dabar jis nebėra tas pats mažas berniukas, kaip tada, ir jam dabar jau 30 ir visas konfliktas yra bereikšmis, ir tada jis panaikina šiuos bėgius. Būna ir taip, kad konfliktas yra pašalintas, o aktyvi yra tik išankstinio perspėjimo sistema. Ir tada turiu suieškoti tą konfliktą. Pažįstu save, koks buvau tada, ir pažįstu save, koks esu dabar. Ir todėl žinau, koks yra skirtumas. Tada tai man buvo katastrofa, o šiandien tai jau yra pamiršta. Ir tada panaikinami bėgiai ir esu sveikas.

Jei kalbame apie neurodermitą ir Hamerį, būtinai užkliūname už Stemmanno pavardės; jis yra Gezelkircheno savivaldybės vaikų ligoninės vadovas. 1992 m. jis Diuseldorfo universiteto dekanui rašė:

„Gerbiamas dekane,

Aš įvykdžiau Jūsų pasiūlymą man, kaip Medicinos fakulteto nariui, medicinos konferencijoje išnagrinėti 20 atvejų ir įsitikinti, ar jie gali būti atkuriami pagal daktaro Ryke’ės Geerdo Hamerio „Naujosios medicinos“ biologinius dėsnius.“ Ir pabaigoje: „<…> Atlikus griežtą mokslinį atkuriamumo patikrinimą, reikia konstatuoti, jog tikimybė, kad „Naujosios medicinos" dėsningumai (1-3) yra *teisingi*, yra labai didelė.“ Tai yra universitetinis patvirtinimas.

Beje, Diuseldorfo universitetas 2016 m. parengė 2-ąjį patvirtinimą, ekspertinę išvadą, pagal kurią abu pirmieji Hamerio gamtos dėsniai yra teisingi. Dr. Elisas Heseno gydytojų asociacijos vardu. Universitetas – tai galutinis etapas. Aukštesnės valdžios nėra. Hameris visuomet atlaikydavo

patikrinimą, o jie išsisukdavo. Jei nepasirodysite konkurse, pralaimėsite. Hameris žaidė pagal taisykles.

Arba – rašo WDR: „Ar neurodermitas yra išgydomas? – Gezelkircheno modelis žada padėti. <…> Neurodermito savaiminis pagyjimas. Gezelkircheno vaikų klinikoje, vadovaujant prof. dr. Ernstui-Augustui Stemmanui siekiama ne prisitaikyti prie chroniškos neurodermito ligos, bet veikiau šią odos ligą išgydyti, tiksliau sakant, siekiama jos savaiminio pagyjimo. <…> To būtina sąlyga yra aktyvuoti sergančiojo savigydos galias, imituoti tai, kas ir taip automatiškai įvyksta vadinamojo spontatiško pasveikimo atveju.“ Ir pažiūrėkite čia. „Galimos priežastys. Gezelkircheno tyrėjas daro prielaidą, kad neurodermito priežastis yra nekontroliuojamas stresas arba neapdorota sergančio vaiko arba suaugusiojo atsiskyrimo arba praradimo patirtis.“

Beje, kiekvienas konfliktas sukelia stresą. Kiekviena specialioji programa sukelia stresą.

„Vis dėlto ne kiekvienas atsiskyrimas veda prie neurodermito. Gezelkircheno modelis susitelkia ties atsiskyrimo situacijomis, kuriose nukentėjusysis savijautos požiūriu yra *užkluptas ant ne tos kojos, visai nepasiruošęs*, <…> Jeigu konkrečios situacijos, kurios asocijuojasi su negatyviais jausmais arba susirgimais, kartojasi, gali būti, kad kiekvieną kartą – kaip tipiškas reakcijos modelis – pasikartos nusiskundimai neurodermitu.“ Čia jie turi galvoje bėgius. „2001 m. gruodžio mėn. Šiaurės Reino-Vestfalijos federalinės žemės sveikatos apsaugos ministrė Birgit Fischer įtraukė Gelzenkircheno gydymo procedūrą į PSO Europos „Sveikatos regionų“ projekto „Sveikas Šiaurės Reinas-Vestfalija“ tinklą. Ji buvo įvertinta kaip pavyzdinė ir praturtinanti [Šiaurės Reino-Vestfalijos] žemės sveikatos priežiūros sistemą.“ Įdomu, kaip sugebama rašyti apie vieną ir tą patį dalyką.

Arba čia vėl kitas kraštutinumas: „Nepažeistas šeimyninis gyvenimas apsaugo. Išsiskyrusių tėvų vaikai nuo neurodermito kenčia tris kartus dažniau, nei vaikai, kurių tėvai gyvena kartu.“ Tai galima parodyti statistiškai. O koks

gydymas? Kortizonas. Jiems turėtų kilti mintis išspręsti problemą: kodėl nebėra sveikų šeimų? Ne, priešingai.

Mes reguliariai puoselėjame ligas, specialiąsias programas, dėl mūsų nebiologiško gyvenimo. Turime tai pakeisti. Beje, kiekviena programa sunaudoja mūsų materiją. Mažiau konfliktų reiškia, kad sulaukiame ilgesnio amžiaus. Ir taip pat nėra taip, kad patyręs ir išsprendęs konfliktą tapčiau išmintingesnis. Priešingai, kuo mažiau konfliktų, tuo brandesni esame ir tuo labiau patenkinti. Turiu omenyje, kam aš gimiau? Tarnauti aukštiesiems finansams? Ne, man taip neatrodo.

O dabar – atvejis, parodantis, kaip veikia bėgiai. Viena gydytoja iš Šveicarijos yra alergiška saulei, bet tai pasireiškia tik partnerio pusėje, rankos išorėje, o kitur – ne. Ir įdomu tai, kad ši alergija saulei pasireiškia tik tada, kai kartu yra žirgas arba tėvai. Jeigu ji išeina į saulę, nėra jokios reakcijos. Jeigu ji išeina į saulę kartu su savo vyru, nėra jokios reakcijos. Bet jeigu ji išeina į saulę kartu su tėvais, tada reakcija pasireiškia. Ji gali teptis kremu nuo saulės, kurio apsaugos faktorius yra 60, bet reakcija vis tiek yra. Ji surado savo konfliktą. Jis yra toks.

Ji rūpinasi sunkiais ligoniais. Vieną dieną ji norėjo sunkiai sergančiai ligonei padovanoti gražią popietę prie ežero, pasiplaukiojimą valtimi, jodinėjimą žirgais, ko nors išsikepti tėvų kepsninėje ant kranto. O nuplaukus į ežero vidurį ši sunki ligonė ir sako: „Nebenoriu gyventi, nužudykite mane, nustumkite į vandenį.“ Gydytoja jai atsako: „Ar išprotėjote? Padaryčiau nusikaltimą.“ Pacientė: „Man nesvarbu, nebenoriu gyventi, paskandinkite mane!“ „Paplūdimyje yra vaikų, negaliu čia tavęs paskandinti.“ Pacientė ima kelti didžiulį triukšmą, ji labai norėjo būti nužudyta. Tėvai stengiasi, gydytoja stengiasi, o ji tiesiog nori būti nužudyta. Ir šiuo momentu gydytoja norėjo atsiskirti nuo pacientės, jos atžvilgiu ji yra partnerė, ji yra kairiarankė, ir reakcija yra kairėje, išorėje – ryšium su bėgiais „saulė, žirgas, tėvai“.

Ar matote, kaip tiksliai veikia mūsų kūnas? Ir tada, kai tik ji būdavo su žirgu, su tėvais saulėje, jos smegenys prisimindavo: „Saugokis, tąkart buvo labai blogai.“ Toks yra šis mechanizmas. Nesvarbu, ar tai būtų alergija saulei, ar alergija pienui, ar

artritas, ar epilepsija. Mechanizmas – tas pats. Kai ji išsiaiškino savo konfliktą, sužinojo, kad pacientė leidosi nužudoma. Šveicarijoje yra tam skirtų mirties įstaigų. O tai reiškia, kad tokia situacija nebegali pasikartoti. Ir alergija pranyko. Tai kartu yra ir ore pakibusių bėgių pavyzdys. Taip, pirminės priežasties nebėra, ir man reikia sykį tai sąmoningai suvokti. Taip, žinau, koks buvau tada, koks esu dabar, ir todėl žinau, koks yra skirtumas. Ir todėl mygtukas smegenyse išnyksta, bėgiai išnyksta. Ir tai nieko nekainuoja.

Seminaro dalyvė pasakoja, kad ją nuo vaikystės kamuoja siaubinga alergija saulei, bet tik tada, kai temperatūra pakyla virš 25 laipsnių. Kai ji guli saulėje žiemą kalnuose, nebūna visai jokios reakcijos. O kiekvienais metais ji vyksta į Italiją, kur ją visada ištinka panika. Ji jau 2 ar 3 kartus gulėjo intensyvios terapijos palatoje. Ji reaguoja skrandžiu, migrena, oda, ir labai smarkiai. Ir kiekvieną kartą ji būna persigandusi, kad taip nutiks ir vėl. Ir taip nuo vaikystės. Taigi, sakau jai, turi būti patyrusi, esant 25 laipsnių temperatūrai, atsiskyrimo konfliktą, teritorinį pyktį ir frontalinę baimę. Taigi pagal simptomą galime labai tiksliai suformuluoti pirminę priežastį. Ir ji prisiminė savo konfliktą. Būdama penkerių, ji su tėvais lankėsi San Marko aikštėje ir kartu su jais buvo dar viena pažįstama sutuoktinių pora. Abi moterys užsiplepėjo, abu vyrai užsiplepėjo ir staiga penkiametė liko stovėti Marko aikštėje, šitame žmonių knibždėlyne, viena, be tėvų. Tai ir buvo konfliktas. Ji patyrė atsiskyrimo konfliktą, teritorinį pyktį (jos tėvai iš esmės pabėgo iš teritorijos) ir frontalinę baimę. Ir viena moteris iš kiosko vaiką pasiėmė,  iškvietė policiją, policija atvažiavo ir jai kilo frontalinė baimė – kas gi dabar čia įvyks? Įdiegti, užprogramuoti bėgiai – saulė su temperatūra virš 25 laipsnių. Ir kai ji man papasakojo šį konfliktą, pasakiau jai: „Tau šiandien yra 45 metai. Tai, kas tau tada nutiko, nebegali pasikartoti. Jeigu šiandien Marko aikštėje pasimestum nuo tėvų, tai prisėstum artimiausioje kavinėje, užsidegtum cigaretę ir paskambintum jiems telefonu. Bet tai, kas nutiko tąkart, šiandien nutikti nebegali. Sakau tau, tau daugiau nebėra jokios alergijos saulei.“

Balandį, vos tik ji papasakojo savo konfliktą, pasakiau jai:

„Tau daugiau nebėra alergijos.“ Ir vasarą ji nuvyko į Italiją ir nebebuvo jokios reakcijos, nes tai (tas konfliktas) daugiau nebegali nutikti. Tikras mokslas ne tik yra atkuriamas kiekvienu atveju, bet ir leidžia prognozuoti. O čia prognozuoti nebuvo labai sudėtinga. Ir jai daugiau nebėra alergijos. Kaip sakiau, aš, kaip technikas, – nesu terapeutas, bet kaip technikas, kaip programinės įrangos technikas, – pirmiausia dėl to, kad Hameris tai įžvelgė, jaučiu jam didelę pagarbą. Didelę pagarbą.

Vėjauraupiai irgi yra atsiskyrimo konflikto sveikimas. Po Kalėdų 2 mergaitės vienu metu susirgo vėjaraupiais. Motina padėjo Kalėdų mugėje, o tėtis aplankė motiną su dviem mergaitėmis, bet ji neturėjo laiko, turėjo dirbti ir vaikai buvo paimti iš mamos, ir tai buvo jų konfliktas. Ir kol tęsėsi kalėdinė mugė, tol jų konfliktas buvo aktyvus. O kai atėjo Kalėdos, mugė pasibaigė ir mama grįžo į namus, ir vaikams atsirado vėjaraupiai. Taigi, užsikrėtimo nebūna, mikrobai nieko nesukelia, be to, virusų visai nėra. Tokių epidemijų atveju visada reikia ieškoti bendrojo vardiklio. Mes negalime vienas kito užkrėsti, bet tikrai galime tuo pačiu metu patirti tą patį konfliktą ir tada tuo pačiu metu mums kyla tie patys simptomai. Čia turime tiesiog rasti tą bendrąjį vardiklį.

Jaunuolis ir jo draugai įsigijo mopedus. Jaunuoliui reikia mopedo. Draugai užvedė savo mopedus ir nulėkė 75 km/h greičiu. O jo tėvai jam tai uždraudė. Ir jis vilkosi paskui 45 km/h greičiu. Ir tai nervino jo draugus, nervino jį patį, ir jie ėmė iš jo išsikalinėti. Jam sakė: „Važiuok pirmas, o mes pasivysime.“ Jis nuvažiavo pirmas, bet jie paskui jį nevažiavo. Jis dešiniarankis, ryšys su partneriu, nesinori atsiskirti. Paskui jis ėmė jų visur ieškoti, namuose, bet jie jį visiškai apmulkino. O sprendimas atėjo po 14 dienų, kai vėl prasidėjo mokslo metai (nes tai vyko per vasaros atostogas). Prasidėjus pamokoms, jis buvo išsiblaškęs, bet greitai su tuo susitvarkė, ten turi kitą draugų ratą, o tai ir yra sprendimas, kuris (t. y. sveikimo fazė) truko irgi 14 dienų.

Šis atvejis taip pat labai dramatiškas ir iškalbingas; tai pavyzdys to, kaip sustyguoti žmonės, kas jiems svarbu; tiksliau, kas svarbu vaikams. Vaikas sustyguotas šiek tiek kitaip nei

suaugusysis. Šiems trims vaikams jų motina padovanojo auksinį žiurkėną ir liepė vaikams nepamiršti maitinti gyvūno, kad šis nenugaištų iš bado. 3 mėnesius auksinis žiurkėnas vaikams buvo įdomus, bet vieną dieną gyvūnas jau gulėjo narvelyje negyvas; nugaišęs iš bado. Tada mergaitė patyrė atsiskyrimo konfliktą ir susirgo dilgėline. Mergaitė tapo alergiška visiems maisto produktams. Taip nutiko todėl, kad gyvūnas mirė iš bado. Todėl – maistas. Tėvai nebežinojo, ką daryti. Gydytojai sakė, kad vaikas mirs, vaikas dvejų metų, drama. Tėvai nežinojo, ką daryti, ir paklausė vaiko: „Ar turi norą? Ko tik nori, mes pasistengsime išpildyti." Jie tikėjosi, kad vaikas norės nuvykti į Disneilendą ar pan. O mergaitė sako: „Norėčiau triušio su atlėpusiomis ausimis." Tėvai gauna jai triušiuką su atlėpusiomis ausimis. Vaikas paima triušį ir sako: „Dabar aš pasveiksiu." Ir pasveiko. Vaikas instinktyviai žinojo: tai pašalins mano konfliktą. Daugiau man tai nebenutiks. Ir tai pašalino konfliktą. Vaikas pasveiko. Vaikas pats žinojo, kaip jį pašalinti.

Beje, paprastai yra keli galimi konflikto pašalinimo būdai. Tarkime, man kyla konfliktas su uošviene. Viena iš galimybių – išsiųsti ją į senelių namus. Bet iš ten ji gali vėl sugrįžti. Antroji galimybė – pasamdyti samdomą žudiką. Ji negrįš. Trečioji galimybė – susitaikyti su uošviene, kad galėtume kartu pasijuokti iš šios problemos. Ketvirtas variantas – man į uošvienę nusispjauti: galiu iš jos gauti naudos, tiek teigiamuose dalykuose, tiek neigiamuose, ir taip pat esu sveikas. Taigi, 4 galimi konflikto pašalinimo būdai. Geriausias būdas visada yra tas, kurį pacientas pats tokiu gali pripažinti. Nesistenkite ko nors primesti ar perlenkti lazdos; *tai, ką sako pacientas.*

Šis atvejis taip pat gana įdomus laiko sąryšių požiūriu. Berniukui teko žaisti policininkus ir plėšikus su savo seserimi ir kaimyne – visi jie buvo maži vaikai. Ir jis „suėmė" kaimynę. Ši primygtinai pareikalavo, kad jis ją surištų. Taigi, jis ją apsikabino ir su ja susilietė, mergaitė to primygtinai reikalavo. Ir tai jam buvo per daug atgrasu, jis nenorėjo, bet privalėjo. Netrukus, po kelių valandų, jam pasireiškė reakcija nugaroje: jis norėjo nuo jos atsiskirti, taigi, reagavo išorinė pusė. Po kelių valandų

simptomas vėl išnyko. Pasak jo tėvo, šias dvi nuotraukas skiria 12 valandų. Taip, tikra beprotybė, per 12 valandų toks pokytis.

O dabar pažaiskime Germanische Heilkunde detektyvą. Pažvelkime į nugarą: kur yra simptomai? Daugiausia kairėje, o ne dešinėje. Mergaitė iš gretimo namo – koks jos ryšys su berniuku? Ar ji partneris, ar motina/vaikas? Taigi, kaimynų mergaitė tikrai nėra jo mama, tikrai nėra paties berniuko vaikas, tad išeina, kad ji partnerė. Tai reiškia, kad berniukas, kuriam simptomai pasireiškė kairiojoje kūno pusėje, turi būti kairiarankis. Tada parašiau tėvui: „Ar tiesa, kad Jūsų sūnus yra kairiarankis?“ Tėvas atrašė: „Tikrai taip.“ Pirmame laiške jis buvo pamiršęs tai nurodyti; pagal tai, ką žinojau, padariau prielaidą, kad jis turi būti kairiarankis, ir taip buvo iš tiesų. Taigi, kaip ir minėjau, kai jau esate išsiaiškinę diferencinės diagnozės punktus, šiuo atveju – ryšis su partneriu, atsiskyrimas, – tai visa kita tėra įprasta rutina ir susidėlioja savaime. Ir tai galime matyti iš patirties. Nereikia niekuo tikėti. Aukštųjų mokyklų medicina reikia tikėti. Ja tiki dauguma pacientų. 95% turi ja tikėti. Tikrąja to žodžio prasme.

Taigi, o ar galima patirti atsiskyrimo konfliktą, nors patys tą atsiskyrimą ir sukėlėte? Kas gi čia žmogų pagauna ant ne tos kojos? Geras pavyzdys. Viena seminaro dalyvė pasakoja, kad susipyko su vyru. Ir ji rėkia, isteriškai: „Neliesk manęs!“ Jis atsisuka ir sako: „Ir taip net neketinu.“ Bam! – tai ir buvo jos atsiskyrimo konfliktas. Jai pasireiškusi reakcija buvo tam tikra lūpos formų egzema po krūtimi partnerio pusėje. Taigi, iš tikrųjų ji būtų norėjusi, kad jis ją ten pabučiuotų. Ji sako: „Nelįsk prie manęs!“. Jis: „Vis tiek net ir neketinu.“ Ir tai buvo atsiskyrimo konfliktas. Dabar, žvelgdama į praeitį, ji galėtų pasakyti: „Taip, patį sukėliau tą atsiskyrimą" (bet ji nesitikėjo, kad jis tikrai apsisuks ir išeis). Tai vis tiek tai yra atsiskyrimo konfliktas.

Matote, esu čia; rengiu šiuos seminarus ir internetinius seminarus tikrai ne pirmą kartą. Turbūt esu jiems vadovavęs šimtus kartų. Tačiau vis dar esu kupinas entuziazmo ir sužavėtas, ir man patinka šiuos dalykus paaiškinti kitiems. Ir tai, kad Hameris man leido tai daryti, man, žinoma, yra didelė garbė.

Panagrinėsime dar vieną atvejį, o tada tikiuosi sulaukti Jūsų klausimų. Pažįstame sutuoktinių porą, kurie išsikraustė iš sausumos. Jie nusipirko burlaivį ir plukdo žmones po Karibų jūros regioną, ir iš to gyvena. Berniukas gimė laive ir turi chronišką pilvo, krūtinės bėrimą. Laivas, sakyčiau, yra 14 metrų ilgio, todėl mama niekada nebūna nuo jo toliau kaip per 14 metrų, ir vaikas vis tiek gali patirti atsiskyrimo konfliktą. Ir, žinoma, vaikas dar toks mažas, kur ieškoti jo atsiskyrimo konflikto? Žinoma, kad atsakymas – mama; tėtis jam kol kas dar dažniau trukdo, nei duoda naudos. Tokiam mažam vaikui svarbiausias kontaktinis asmuo yra mama. Jeigu jam atsiskyrimo konfliktas, tai yra atsiskyrimas nuo mamos. Taigi, mama negali pasitraukti nuo jo toliau kaip 14 metrų, ir vis tiek jis turėjo patirti atsiskyrimo konfliktą. Ir tada pats patyriau tą situaciją du kartus. Tai priminė nuotykių atostogas. Kylant oro gūsiams, laivą apima įtampa. Audra, burės šniokščia. Vyras prie vairo duoda komandą, moteris pakelia bures, o 8 mėnesių vaikas sėdi ant puoduko, bijo, niekas jam neturi laiko, vaikas rėkia. Tėvas bara motiną, ji atsikerta, grynas stresas, ir vaiką apima panika. Pirminė priežastis, šokas nutinka per akimirką. Tai ir yra ta pirminė priežastis, kurią reikia surasti. Ir jis tikriausiai galės ją pašalinti tik tada, kai galės savarankiškai vaikščioti po laivą. Kad negalėtų atsidurti situacijoje, kai mama yra vos už 10 metrų, bet jis negali jos pasiekti. Kai jis galės paskui ją bėgti ir pan. Tada tikrai viskas išsispręs.

Gerai. Kad nepamirščiau. Tada pereisiu prie II dalies. Veidą išberti gali dėl to, atsiskyrimas gali būti asocijuotas su veidu taip, kad negaliu leisti, jog į mane tenai pažiūrėtų. Iš esmės esu praradęs veidą (reputaciją). Ir tada sveikimo fazėje man išberia veidą. Apie tai pratęsiu II dalyje.

Dėkoju Jums, kad domitės, kad dalyvaujate, tikiuosi, kad Jums buvo įdomu. Džiaugsiuosi galėdamas vėl su Jumis pasisveikinti šiame studijų ratelyje ir, taigi, dabar linkiu labos nakties ir ramaus miego.

Iki.

Šaltinis:
https://archive.org/details/germanische-heilkunde-lehrvideos/02+Sonderprogramme/01_Aeussere_Haut_1v2_(360p).mp4